BULLETIN

Jurist in Bedrijf • Faculteitsblad, nummer 2 / winter 2020-2021

- Van een reiskostenvergoeding naar een 'thuisblijfvergoeding'
- Alcoholwet: pompen of verzuipen?"
- Interview: Bert Jongen
- Vrede bewaren, kosten besparen
- A new measure against the plastic pollution
- Seks dient vrijwillig te zijn
- Strengere regels voor online auteursrechten

Stichting Jurist *in* Bedrijf

'Nieuw Jaar'

Geen woorden maar daden

Kom stage lopen in 010!

Kijk voor meer informatie op
www.werkenbijnautadutilh.nl

NautaDutilh | What do you think?

COLOFON

JiBulletin
29e jaargang – Nummer 2, Winter 2020 -2021
JiBulletin is een uitgave van Stichting Jurist in Bedrijf. De Stichting Jurist in Bedrijf heef tot doel aanstaande juristen te informeren over hun beroepsmogelijkheden, in de ruimste zin des woords.

Redactie:
Jules Martens
Robbert van de Ven
Michelle Laurensse
Sophie Tijmensen
Quincy Messelaar
Isabelle van der Marel

Lay out & druk:
Compact Drukwerken NV
Lanaken, België

Informatie & kopij:
Jurist in Bedrijf
UM/Faculteit der Rechtsgeleerdheid
Postbus 616
6200 MB Maastricht
Tel: 043-3883106
Fax: 043-3260568
jib@maastrichtuniversity.nl
www.juristinbedrijf.nl

Contactgegevens
Faculteit de Rechtsgeleerdheid
Op werkdagen tussen 10.00 en 12.00
Tel: 043-3883106
Email: jib@maastrichtuniversity.nl
www.juristinbedrijf.nl

College van advies:
Houthoff
Loyens & Loeff
Nauta Dulith
Allen & Overy
Norton Rose Fulbright

Met dank aan:
Bert Jongen
Fokke Fernhout
Thomas Schueler

Oplage:
1100 exemplaren

Volgende verschijningsdatum:
april 2020

Alle druk- en spelfouten voorbehouden
© Stichting Jurist in Bedrijf 2020-2021

VOORWOORD

'Nieuw Jaar'

Waarde lezer,

2020 zit erop! Via deze weg wil ik iedereen nog een educatief en gezond jaar toewensen. Het was een bewogen jaar wat velen van ons tot reflectie heeft gedwongen. De universiteit kwam erachter dat ze kansloos was bij een cyber hack en het systeem moest vernieuwen. De studenten kregen de kans om hun tentamens online te maken, waardoor hun integriteit werd getest. Ons eigen team van de Bedrijven- en Instellingendag moest schakelen nadat langzaamaan duidelijk werd dat we in een lockdown gingen... Ondanks alle negativiteit, draait de wereld toch verder.

Ook de wereld van het recht heeft niet stilgestaan. Omdat de afgelopen maanden het nieuws werd overheerst door covid-19 gerelateerde artikelen, hebben wij gekozen voor een thema dat een licht schijnt op de ontwikkelingen in het Nederlands recht die onder de radar zijn gebleven: 'Nieuw Jaar'. In deze editie kunt u lezen over de nieuwe Experimentenwet Rechtspleging, die ervoor moet zorgen dat de procedures in civiele zaken sneller zullen verlopen. Ook wordt de plastic tax behandeld. Voor de klimaatactivisten onder u, een must read! In deze corona tijden werd er steeds meer vanuit thuis gewerkt. Dit had gevolgen voor de reiskostenvergoeding. Er wordt geroepen om een zogenaamde 'thuiswerkvergoeding'. Hierover kunt u ook lezen in deze editie. Wie ook veel in het nieuws was, was Ferd Grapperhaus. Het 'Grapperhausje' zullen we achterwege laten, maar zijn controversiële wetsvoorstel omtrent seks tegen de wil is wel het bestuderen waard. De afgelopen jaren is de digitale wereld ook snel gemoderniseerd. Nergens kan je lopen zonder een vleug van Instagram, Google of Youtube te proeven. Om met de tijden mee te gaan, wordt het auteursrecht wat hierop van toepassing is ook aangepast. Ook hier is een artikel aan gewijd. Tenslotte een artikel dat ogenschijnlijk aansluit bij de interesses van de gemiddelde student: de nieuwe Alcoholwet.

Naast de onderwerpen die besproken worden in de artikelen zal er in deze JiBulletin weer aandacht zijn voor de mening van de studenten. Deze keer hebben de studenten hun mening geven over een onderwerp dat past bij het begin van het nieuwe jaar: 'Moet het vuurwerkverbod permanent gehandhaafd worden?'. Ook je mening geven in een van de volgende edities? Mail dan naar: jib@maastrichtuniversity.nl. Verder vind je nog een interview met onze eigen Wethouder van Onderwijs, Jeugdzorg, Studentenstad en Sport Bert Jongen. We spraken hem over zijn visie omtrent Maastricht als studentenstad. Tenslotte eindigen we met een column van onze altijd scherpe Fokke Fernhout. Hij geeft zijn ongezouten mening over het onderwijs in de corona tijd.

Dank u voor uw aandacht, en ik wens u veel leesplezier toe!

Jules Martens
Voorzitter JiBulletin Jurist in Bedrijf

HOUTHOFF
Floor de Graaff
Associate | Advocaat
"JEZELF CONTINU VERBETEREN EN DE COMBINATIE VAN HARD WERKEN EN PLEZIER..."
#thatswhatsinitforyou
Werken bij Houthoff is een prachtkans die in alle opzichten bijdraagt aan je professionaliteit. We verwachten veel van je. Ook bieden we je gelijk veel vrijheid en zelfstandigheid om doelen te bereiken. Je bent direct onderdeel van het team, en werkt meteen mee aan zaken. Zo deel je in successen. That's what's in it for you.
Bekijk de video van Floor op werkenbijhouthoff.com

INHOUD

3 Voorwoord Jules Martens

6 Van een reiskostenvergoeding naar een 'thuisblijfvergoeding'

9 Alcoholwet: pompen of verzuipen?"

12 Interview: Bert Jongen

14 Stelling: Het vuurwerk verbod moet permanent gehandhaafd worden

16 Vrede bewaren, kosten besparen

19 A new measure against the plastic pollution

22 Groeten uit Barcelona

25 Seks dient vrijwillig te zijn

28 Oprecht opmerkelijk

30 Bijdrage Studieverenigingen

32 Strengere regels voor online auteursrechten

35 Column: "Planet Corona"
Door: Fokke Fernhout

Adverteerdersindex

NautaDutilh	2
Houthoff	4
Allen & Overy	24
Loyens & Loeff	36

"Van een reiskostenvergoeding naar een 'thuisblijfvergoeding'"

Door: Quincy Messelaar

Het einde van het jaar 2020 nadert. De jaarwisseling is altijd een goed moment om terug te blikken naar het afgelopen kalenderjaar. Een jaar dat begon zoals ieder ander jaar. Iedere dag hetzelfde liedje. Je eet elke ochtend hetzelfde ontbijt, brengt de kinderen naar school, vervolgens rij je naar je werk waar je *dezelfde* mensen ziet, praktisch *dezelfde* taken uitvoert als gisteren en je sluit de dag af met *dezelfde* voorspelbare avond. Deze dagelijkse sleur klinkt niet spannend. Toch zullen er mensen zijn die er alles voor over zouden hebben om dit ritme weer terug te krijgen. In maart 2020 werden de eerste maatregelen tegen de verspreiding van het coronavirus in Nederland ingevoerd: de zogeheten 'intelligente lockdown'. Voor veel mensen was dit het begin van een drastische verandering in hun dagelijkse routines. Scholen die werden gesloten, studenten die sindsdien thuisonderwijs krijgen en werknemers die plotseling verplicht thuis moeten werken.

Het feit dat de dagen van de meeste mensen er anders uit is gaan zien, is niet de enige verandering. Er is namelijk ook een verandering merkbaar aan het einde van de maand. Namelijk het wegvallen van de reiskostenvergoeding. Werknemers die niet meer reizen, hebben in beginsel ook geen recht meer op een reiskostenvergoeding. Dit klinkt logisch. Er zijn echter mensen die dit anders ervaren.

De reiskostenvergoeding tot december 2020
In de zomer van 2020 heeft de belastingdienst bekend gemaakt dat werkgevers in 2020 de vaste reiskostenvergoedingen onbelast mogen blijven uitbetalen, óók als de werknemer vanwege het coronavirus thuiswerkt en daardoor minder, of zelfs geen reiskosten maakt. Onlangs heeft de staatssecretaris echter bekend gemaakt dat deze maatregel na 31 december 2020 niet wordt verlengd.
Het gevolg hiervan is dat de werkgever vanaf 1 januari 2021 slechts reiskosten onbelast mag vergoeden voor de dagen dat de werknemer daadwerkelijk naar zijn werk reist. De onbelaste *vaste* reiskostenvergoeding kan de werkgever nog slechts vrij van belasting verstrekken indien de werknemer in een kalenderjaar minstens 128 dagen dan wel 32 weken naar de vaste werkplek reist. Dit zal bij werknemers die regelmatig thuiswerken niet vaak het geval zijn. Gesteld kan worden dat dit een rationele verandering is, er zullen echter mensen zijn die dit ervaren als een aanslag op hun portemonnee.

De reiskostenvergoeding(en) die we in Nederland kennen
De Nederlandse reiskostenvergoeding zoals het in de volksmond wordt genoemd, is in de wet opgenomen onder artikel 31a van de Wet op de loonbelasting.
Door middel van dit artikel wordt bepaald op welke wijze de heffing omtrent de 'werkkostenregeling' wordt berekend. Dit is een eindheffing die de inhoudingsplichtige verschuldigd is met betrekking tot bepaalde vergoedingen en verstrekkingen. De inhoudingsplichtige is in dit geval de werkgever.
In de werkkostenregeling (WKR) is opgenomen hoeveel de werkgever onbelast aan de werknemers mag verstrekken. Het totale bedrag dat de werkgever onbelast mag vergoeden, moet onder de 3% van de totale loonsom van de medewerkers blijven (wanneer de loonsom echter meer dan 400.000 bedraagt, is dit slechts 1.2%).

De vrijgestelde vergoeding voor de daadwerkelijk gemaakte reiskosten gaat in 2021 niet veranderen.

Dit is de zogeheten 'vrije ruimte'. Zodra het bedrag van vergoedingen boven die grens komt, dient de werkgever over dat bedrag 80% belasting te betalen.
Het moge duidelijk zijn waarom de werkgever terughoudend is als het aankomt op het verstrekken van bepaalde vergoedingen buiten deze vrije ruimte.
Gelukkig zijn er specifieke vergoedingen die de werkgever kan verstrekken, die niét ten koste van deze vrije ruimte gaan. De zogeheten gerichte vrijstellingen. Hierbij valt te denken aan kosten voor bijscholing, cursussen, maar bijvoorbeeld ook gereedschappen, computers, maaltijden als gevolg van overwerk en andere vergelijkbare zaken. Onder deze gerichte vrijstellingen valt ook de zogeheten 'kostenvergoeding voor zakelijke reizen en woon-werkverkeer met eigen vervoer' kortweg: De reiskostenvergoeding. Deze vergoeding bedraagt €0,19 per gereden kilometer.

Voordat men overgaat op het roepen dat de afschaffing van

deze vrijstelling pure diefstal is, is het belangrijk om te weten waar de schoen wringt. Er dient immers een onderscheid gemaakt te worden tussen de zojuist genoemde vrijstelling voor gereden kilometers én de zogeheten 'vaste reiskostenvergoeding'.
Wij kennen dit onderscheid omdat de reiskostenvergoeding het doel heeft om gemaakte kosten te vergoeden, niet om de werkgever op te zadelen met een extra administratieve last. Het consequent bijhouden of iedere werknemer al dan niet op bepaalde dagen gereisd heeft, kan echter wel een behoorlijke administratieve last vormen. Daarom kent de wet een tegemoetkoming in de zin van de zogeheten vaste reiskostenvergoeding.

De vrijgestelde vergoeding voor de daadwerkelijk gemaakte reiskosten gaat in 2021 niet veranderen. Het is juist de vaste reiskostenvergoeding die vanaf 1 januari 2021 niet zondermeer onbelast mag worden uitgekeerd. De mogelijkheid tot het uitkeren van deze vrijgestelde vergoeding blijft wel bestaan, maar slechts onder de voorwaarde dat de werknemer minstens 128 dagen of 36 weken per kalenderjaar naar de vaste plaats van werkzaamheden reist. Dit zijn de twee methoden die gebruikt worden om de vaste reiskostenvergoeding te berekenen. Hieronder zal kort een getalsmatig voorbeeld worden gegeven van de veelgebruikte 128-dagen methode.

Getalsmatig voorbeeld
Als de werknemer tenminste 128 dagen in een kalenderjaar naar een vaste werkplek reist (in het geval van fulltime en hele jaar in dienst), mag de werkgever voor de vaste reiskostenvergoeding uitgaan van 214 reisdagen naar deze plek. Dit is het aantal werkbare dagen in een jaar, verminderd met een standaard aftrek wegens verlof, ziekte en dergelijke.

Indien de werknemer 5 dagen per week reist (volledige werkweek) en de enkele reisafstand van zijn woning naar de vaste werkplek 25 kilometer bedraagt, is de hoogte van de vaste reiskostenvergoeding dan voor het hele jaar: 214 dagen x 50 kilometer x €0,19 = €2.033,-. Dit is de hoogte van de vaste reiskostenvergoeding voor het hele jaar. Per maand kan de werknemer rekenen op een onbelaste reiskostenvergoeding van €169,42. Hiervoor is vereist dat de werknemer in het kalenderjaar minstens 128 dagen naar deze vaste werkplek reist.

Zoals hierboven reeds is aangehaald, lijkt dit 128 dagen- dan wel 32 weken vereiste voor de meeste mensen simpelweg niet weggelegd in een behoorlijk deel van het nieuwe jaar. Het directe gevolg hiervan is dat de werknemers niet voldoen aan het criterium van minimaal gereisde dagen (een gerichte

vrijstelling zit er dus niet in).
Dit leidt er op zijn beurt weer toe dat een eventueel vaste reiskostenvergoeding een onderdeel wordt van de eindheffing die de werkgever verschuldigd gaat zijn. Dit betreft een kostenpost die de meeste werkgevers niet kunnen gebruiken of simpelweg niet willen hebben. Er zullen goede afspraken moeten worden gemaakt tussen werkgevers en werknemers over deze vergoeding. Kortgezegd: het al dan niet ontvangen van een vaste reiskostenvergoeding gaat afhankelijk zijn van de gratie van de werkgevers.

Eventuele thuiswerkvergoeding

"Het al dan niet ontvangen van een vaste reiskostenvergoeding gaat afhankelijk zijn van de gratie van de werkgevers."

De reiskosten van de meeste mensen dalen weliswaar door het thuis werken, de keerzijde van de medaille is echter dat andere kosten hoger gaan zijn voor de werknemer. Hierbij moet men denken aan stookkosten, kosten voor koffie, elektriciteit, en dergelijke. Het afgelopen half jaar compenseerde de vaste reiskostenvergoeding deze kosten in bepaalde mate. Het besluit van de belastingdienst in de zomer van 2020 leek in beginsel dus een goede regeling.

Kan een eventuele thuiswerkvergoeding even effectief zijn als dit besluit? Over dit vraagstuk is de afgelopen maanden veelvuldig nagedacht. Het *Nationaal Instituut voor Budgetvoorlichting* (kortweg: Nibud) is vanuit verschillende kanten benaderd met de vraag wat thuiswerken nu werkelijk aan extra kosten met zich meebrengt. Het antwoord op die vraag is dat iemand die 5 dagen in de week 8 uur per dag werkt maandelijks €43,30 per maand extra kwijt is. Dit komt neer op ruim €2 per dag per persoon. In deze berekening is er rekening gehouden met verschillende zaken, waaronder: Elektriciteitsverbruik, Waterverbruik, Gasverbruik, Koffie/Thee (gemiddeld 6 koppen per werkdag), Wc-papier en afschrijving van bureau en de bijbehorende bureaustoel. Dit lijkt op het eerste gezicht een klein bedrag, op jaarbasis gaat het echter om zo'n €440,- extra. Voor de mensen die geen extra vergoeding ontvangen, is het dus zeker aan te raden om wel rekening te houden met deze extra kosten.
Het is niet duidelijk waarom de staatssecretaris heeft gekozen

"Iemand die 5 dagen in de week 8 uur per dag werkt maandelijks €43,30 per maand extra kwijt is. Dit komt neer op ruim €2 per dag per persoon."

om de maatregel uit de zomer van 2020 niet te verlengen. Het belasten van een eventuele vaste reiskostenvergoeding die buiten de vrije ruimte valt, levert de Nederlandse staat nauwelijks iets extra op. Er zullen immers maar weinig werkgevers zijn die een vaste reiskostenvergoeding zullen uitbetalen zodra deze vergoeding belast is. Een voorzienbaar gevolg is dat werkgevers een aantal vergoedingen zullen schrappen om zo te zorgen dat ze een tegemoetkoming kunnen creëren ten koste van de vrije ruimte. In dit geval raken werknemers een aantal vergoedingen kwijt, in ruil voor een thuiswerkvergoeding. Bij deze vergoedingen moet men denken aan bijvoorbeeld een tablet van de zaak, een kerstpakket, een (jubileum)feest voor het personeel op externe locaties etc. Het is maar de vraag op werknemers hierop staan te wachten.

Mijns inziens is het logisch om de thuiswerkvergoeding op te nemen in de gerichte vrijstellingen. Het gevolg van het besluit van de staatssecretaris is dat een belangrijk onderdeel van de gerichte vrijstelling wegvalt. Het opvullen van dit gat lijkt een eerlijke en logische tegemoetkoming. Een ander groot voordeel is dat werkgevers geen keuzes hoeven te maken met betrekking tot de inrichting van de vrije ruimte. Werknemers raken op deze manier geen voorzieningen kwijt waaraan ze gehecht zijn geraakt. De samenleving waar we vandaag de dag met z'n allen in leven heeft nu eenmaal te maken met verschillende crises. Het is een onlogisch gegeven dat een werkgever die zijn bedrijf dermate heeft weten in te richten waardoor zijn werknemers zo min mogelijke persoonlijke contacten hebben, belast wordt voor dit feit. Laten we vooropstellen dat werkgevers en werknemers nooit hebben gekozen voor een situatie waarin thuis werken de norm is. In plaats van het belasten van het adapteren aan de nieuwe situatie, dient er nagedacht te worden over een eventuele tegemoetkoming of zelfs een beloning.

Wanneer werknemers en werkgevers elkaar in het nieuwe jaar weer op de werkvloer gaan treffen, is niet duidelijk. Het lijkt erop dat veel werknemers ook na de coronacrisis deels thuis blijven werken. Of dit nu enkele dag per week of meerdere dagen per week gaat zijn, is niet duidelijk. Enkele dagen per week lijkt in ieder geval de norm. Zolang er nog geen nieuw wetsvoorstel uit den Haag komt om een eventuele thuisblijfvergoeding in het leven te roepen, is het aan de werknemers en werkgevers om samen tot een oplossing te komen.

■

"Alcoholwet: pompen of verzuipen?"

Door: Jules Martens

In 2016 kwam de Wereldgezondheidsorganisatie (hierna: WGO) met het vernietigende 'Global status report on alcohol and health' waaruit bleek dat de alcoholconsumptie die de afgelopen decennia juist daalde, weer begon toe te nemen. Met alle gevolgen van dien. In Nederland was in 2016 3,6% van alle sterfgevallen het gevolg van alcoholconsumptie. Nog schokkender was het feit dat vooral jongeren onder de slachtoffers te vinden zijn. De WGO raadde overheden dan ook aan om een strenger alcoholbeleid te hanteren. De Nederlandse regering nam dit advies van harte. Op 1 december 2020 stemde de Tweede Kamer in met het wetsvoorstel 'wijzigingen Drank- en Horecawet' van staatssecretaris Blokhuis. Deze is omgedoopt tot de Alcoholwet en zal ingaan per 1 juli 2021. Wat gaat de overheid veranderen? Maar nog belangrijker, zal deze wet een effectieve remedie bieden voor de toenemende alcoholzucht die door ons land waait?

Historie alcoholwetgeving

De negatieve effecten van alcohol zijn niet altijd bekend geweest. Tot de negentiende eeuw was het drinken van bier of jenever zelfs normaal. Dit was namelijk schoner en gezonder dan het water uit de waterpomp. Langzamerhand kwam er echter meer behoefte aan wetgeving voor alcohol. Dit was nog niet zo zeer om de mensen te beschermen, maar vooral om de openbare orde te beschermen. Dronkenlui zorgden namelijk voor vernieling en overlast. In 1881 werd de 'Wet tot beteugeling van de sterke drank' ingevoerd. Hiermee werd openbaar dronkenschap en verkoop van sterke drank aan kinderen onder de 16 verboden gesteld. Daarnaast moesten ondernemingen vergunningen in bezit hebben om sterke drank te mogen schenken. In 1904 werd er met de nieuwe Drankwet aan toegevoegd dat deze vergunning ook nodig was voor de verkoop van bier en wijn. Daarna zijn er nog twee ingrijpende wetswijzigingen doorgevoerd. In 1964 kwam de Drank- en Horecawet, waarmee er geen sterke drank meer verkocht mocht worden aan jongeren onder de 18. In

2012 werd dezelfde maatregel doorgevoerd betreffende bier en wijn. Ondertussen was in al die jaren alcohol uitgegroeid tot een standaard consumptiemiddel. Door de toenemende welvaart van de jaren '60 gecombineerd met de prijsdaling van alcohol, werd er steeds meer ingekocht. Het kreeg een normale plek in ons leven, terwijl er vele risico's aan kleven.

Risico's alcohol

Het meest voor de hand liggende risico van alcohol is de letselschade die het kan aanrichten. Het kan leiden tot black-outs, hart- en leverziekten, hersenschade en kanker. Vaak wordt echter vergeten dat alcohol ook nog veel sociaal maatschappelijke risico's met zich meebrengt. Volwassenen die hun kinderen verwaarlozen, kosten voor de gezondheidszorg, extra inzetten van justitie en politie, studievertraging en investeringen in het gevangenisstelsel. Allen zijn gevolgen die op het eerste gezicht niet zichtbaar zijn, maar de overheid en de burger wel keihard raken. Het RIVM heeft berekend dat alcoholgebruik de overheid ca. 4,2 miljard euro per jaar kost. Daartegenover staan de alcoholaccijns. Dit is een verbruiksbelasting die geheven wordt over alcoholhoudende dranken. In Nederland moet men per 100l sterke drank €16,86 betalen en €38,- per liter bier. Het doel hiervan is het ontmoedigen van alcoholconsumptie, terwijl tegelijkertijd inkomsten voor de overheid worden gegenereerd. Mensen betalen de accijns echter niet bewust. Ze betalen slechts de prijs die zij in de winkel zien. Het is dus ook geen effectief middel gebleken tegen de stijgende consumptie. Tegelijkertijd levert het de staat wel opbrengsten op. Bij sommigen wrikt dit. Het kan voelen als geld harken over de gezondheid van een ander.

Verbieden prijsacties

Dat de overheid deze insteek echter totaal niet heeft, blijkt wel uit de wetswijzigingen die zijn doorgevoerd in de nieuwe Alcoholwet. Allereerst worden prijsacties die meer dan 25% korting opleveren niet meer toegestaan. Alcohol wordt vaak met een actie aangeboden door verstrekkers. Zo worden klanten aangemoedigd juist naar hun vestiging te komen. Een dergelijke

"Het RIVM heeft berekend dat alcoholgebruik de overheid ca. 4,2 miljard euro per jaar kost."

aanbieding kan echter leiden tot situaties waarin klanten meer alcohol kopen dan nodig is. Als er een '1+1 gratis' actie is neigen mensen er snel naar om de voorraadkast te vullen. Het zit in de aard van het beestje. De nieuwe maatregel zal gelden voor prijsacties die voordeel opleveren ('twee voor een'), acties die voordeel suggereren ('van/voor') en acties die verbonden zijn aan een tijdsperiode ('laatste kans'). In de Memorie van Toelichting (hierna: MvT) van het wetsvoorstel staat dat de beperking gerechtvaardigd wordt door het belang van de volksgezondheid. Verder is hij proportioneel omdat de beperking niet verder gaat dan wat nodig is voor het bereiken van het doel. Dit heeft echter tot kritiek geleid onder consumenten, producenten en verstrekkers. Vooral consumenten en verstrekkers kunnen hier nadeel van ondervinden. Zij zijn bang dat ze minder gaan verkopen en de huidige marktstructuur wordt aangetast. Het probleem met de toelichting uit de MvT is dat er slechts een mededeling is gedaan over de gerechtvaardigde beperking en proportionaliteit. Er is geen ondersteunend bewijs geleverd voor deze uitspraak. Wel werd verwezen naar het Scotch Whiskey Accosiation arrest van het Europees Hof. Hieruit volgt dat het niet onredelijk is aan te nemen dat prijsverhogende sancties werken, omdat zware drinkers vooral goedkope alcohol kopen. Het voornaamste doel van de regering was echter om het alcohol gebruik onder de jongeren terug te dringen. Met deze maatregel worden jeugdige drinkers niet noodzakelijk benadeeld. Momenteel kost drank namelijk ook al flink wat geld, maar wordt het wel aan de lopende band gekocht. Critici zijn dus bang dat deze maatregel de toenemende alcoholconsumptie niet zal tegengaan. Daarbij is het verbieden van deze prijsacties een kwantitatieve invoerbeperking in de zin van artikel 34 Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU). Artikel 36 VWEU stelt aan dergelijke kwantitatieve invoerbeperkingen voorwaarden. Deze worden verder uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Unie (Gebhard/Haim/Mac Quen). Zo moet de maatregel (1) beantwoorden aan de dwingende redenen van het algemeen belang, (2) geschikt zijn om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te waarborgen, (3) proportioneel zijn, (4) kenbaar en voorspelbaar zijn en (5) niet discrimineren. Er wordt vooral betwist of aan de tweede en derde voorwaarde is voldaan. Gaat er daadwerkelijk minder alcohol verkocht worden? Niet iedereen is er dus van overtuigd dat deze wet gerechtvaardigd is.

Reguleren verkoop op afstand

Ten tweede komen er strengere en duidelijkere regels omtrent de verkoop van alcohol op afstand. Het gaat dan om het aanbieden of kopen van alcohol via internet of telefoon. Deze maatregel volgt uit een aantal recente ontwikkelingen. Zo is Thuisbezorgd explosief gegroeid de afgelopen jaren. Bij veel ketens die verbonden zijn aan Thuisbezorgd kunnen ook alcoholische dranken worden besteld. Vaak is er geen leeftijdsverificatie nodig. Jongeren kunnen dus gemakkelijk het systeem omzeilen. Daarnaast begonnen koeriers sinds het uitbreken van de covid-19 pandemie en de daarbij behorende lockdown ook met het bezorgen van alcohol. Deze koeriers werken vaak zwart en ook hier is verificatie dus niet mogelijk. Ook bleek dat

het toezicht wat gehouden werd op de verkoop op afstand de afgelopen jaren moeilijk te handhaven was. Gemeenten hadden namelijk de taak om het toezicht hierop te houden. De desbetreffende toezichthouder had dus alleen jurisdictie in zijn gemeente. De verkoop op afstand is echter grensoverschrijdend. Toezicht hierop bleek daarom vaak onmogelijk. Tenslotte is het simpelweg onmogelijk om op het moment van verstrekking aanwezig te zijn. Om het complexe systeem omtrent de verkoop op afstand tegen te gaan, komt de regering met vier maatregelen. Allereerst kan alcohol alleen nog maar besteld worden indien met een leeftijdsverificatiesysteem is vastgesteld dat de koper 18+ is. Om dit te kunnen bewerkstelligen, zal er gebruik gemaakt gaan worden van een elektronisch identiteitsbewijs. Ten tweede komt er een strengere controle op de verstrekkers.

"Prijsverhogende sancties werken, omdat zware drinkers vooral goedkope alcohol kopen."

Deze moeten kunnen aantonen hoe zij de leeftijd gecontroleerd hebben. Bij het niet (zorgvuldig) controleren zullen er sancties volgen. Ten derde kunnen bestellingen alleen nog maar afgeleverd worden op het adres van degene die het besteld heeft. Tenslotte zal het toezicht erop gehouden worden door de Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit (hierna: NVWA). Dit is een Nederlands agentschap dat als kerntaak heeft het toezicht houden bij bedrijven en instellingen op de naleving van wetten en voorschriften. De NVWA heeft jurisdictie in heel Nederland en is dus niet beperkt door gemeentegrenzen. Ook op deze wetswijziging is kritiek. Zo lijkt het gebruik van een elektronisch ID en de intensievere controle op de verstrekkers nogal omslachtig. De regering lijkt zich niet te realiseren dat jongeren meester zijn in het omzeilen van dit soort controles. Minderjarigen bestellen nu vaak zelf ook niet online, maar laten dit doen door een meerderjarige vriend of familielid. Ook de manier van toezicht houden door de NVWA ligt onder een vergrootglas. Deze mag namelijk gebruik maken van een fictieve identiteit om te kijken of verstrekkers zich aan de regels houden. Ze zal dan proberen om alcohol te kopen zonder een ID te overleggen. Er wordt dus een gelegenheid gecreëerd waarin de verstrekker zich niet aan de wet houdt. Dit neigt naar uitlokking. In het Teixeira de Castro t. Portugal-arrest is bepaald dat uitlokking ten behoeve van het publieke belang niet gerechtvaardigd is en in strijd is met het recht op een eerlijk proces uit artikel 6 EVRM. Wederom is het de vraag of de maatregel gerechtvaardigd is.

Weder verstrekking strafbaar

Tenslotte wordt de weder verstrekking van alcohol, d.w.z. het doorgeven van alcohol aan minderjarigen, strafbaar gesteld. De afgelopen jaren voerde de overheid de NIX18-campagne. Dit was een initiatief van het ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport om de sociale norm 'niet drinken en roken tot je 18e' te versterken. Deze campagne bleek echter niet effectief te werken. De regering schat het strafbaar stellen van weder verstrekking daadkrachtiger in. Ze gelooft dat jongeren en volwassenen zo afgeschrikt zullen worden om alcohol weder te verstrekken. Voor zowel de meerderjarige als de minderjarige zullen er boetes volgen. De meerderjarige zal een boete ontvangen voor het verstrekken van alcohol en de minderjarige voor het hebben van alcohol in de openbare ruimte. Is deze maatregel wel zo daadkrachtig als wordt beweerd? Waar de weder verstrekking nu vaak nog in het openbaar plaatsvindt, zal dit waarschijnlijk verplaatsen naar binnenshuis. De maatregel zal dan niet effectief zijn.

"Zo lijkt het gebruik van een elektronisch ID en de intensievere controle op de verstrekkers nogal omslachtig."

Effectieve remedie?

De Nederlandse regering heeft het advies van de WGO om maatregelen te nemen tegen de stijgende alcoholconsumptie van harte genomen. Met de Drank- en Horecawet werden er al wel maatregelen getroffen, maar de Alcoholwet moet nog daadkrachtiger worden. Zo komt er een verbod op prijsacties die meer dan 25% korting bieden, komen er strengere regels omtrent de verkoop op afstand en wordt de weder verstrekking strafbaar gesteld. Deze nieuwe wet heeft echter ook zijn pijnpunten. Het systeem kan namelijk nog steeds gemakkelijk omzeild worden door minderjarigen. Iets wat al bleek na de wetswijziging van 2012 om de alcoholgrens voor bier en wijn naar 18 jaar te verhogen. Daarnaast lijkt de wet te balanceren op de rand van legaliteit. Aangezien de wet is aangenomen, mogen we ervan uitgaan dat de wet inderdaad legaal is. De vraag of de wet een effectieve remedie kan bieden zal pas beantwoord kunnen worden in de jaren na implementatie van de wet. Uiteindelijk zal het bewustzijn van de burgers zelf van doorslaggevend belang zijn. ■

INTERVIEW

Bert Jongen

Wethouder Onderwijs, Jeugdzorg, Studentenstad en Sport van gemeente Maastricht.

Door: Jules Martens

Kunt u kort iets over uzelf vertellen?
Ik ben een hardcore 'sjeng'. Hier ben ik geboren en getogen. Ik heb hier echter niet gestudeerd omdat de Universiteit van Maastricht toentertijd nog niet bestond. Zo oud ben ik! Daarom trok ik naar Nijmegen. Een halfjaar voor mijn doctoraal Sociologie kreeg ik echter een baan aangeboden bij De Limburger. Ik deed mijn studie om die baan te krijgen, dus ik nam hem meteen aan. Ik dacht ik doe dat laatste halfjaar wel even op mijn sloffen, maar het is er nooit meer van gekomen. Ooit ga ik nog afstuderen, anders moet ik nog een krat bieren geven aan mijn collega studenten en dat verdom ik gewoon! Maar even serieus voor de studenten: maak je studie af! Dit is goed voor je carrière. In mijn studententijd was ik geen uitbundige student. Ik was een schoolvoorbeeld van een jongen van de katholieke universiteit. Ik was werkstudent bij de sportredactie van de Limburger. Op vrijdagavond ging ik terug naar Maastricht. Hier werkte ik tot zondag nacht tot de krant dan klaar was. Dan sliep ik drie uurtjes en ging ik weer terug in mijn autootje naar Nijmegen. Sinds drie jaar ben ik wethouder Onderwijs, Jeugdzorg, Studentenstad, Sport & Recreatie van de gemeente Maastricht. Daarvoor was ik 23 jaar lang gemeenteraadslid van de D66 in Maastricht. Ook was ik vicevoorzitter van de Raad. Dan ben je een soort primus inter pares (eerste onder gelijken), net zoals mevrouw Arib in de tweede kamer is.

Hoe vindt u dat de studenten zich gedragen ten tijde van deze pandemie?
Ik maak me zorgen over de studenten. Met de name dan over de eerstejaars en internationale studenten, want die zijn nieuw. Ze komen terecht in een nieuwe cultuur. Die hebben hier geen netwerk. Die werken nu op afstand, dus ze zullen zich snel eenzaam voelen. Als gevolg zie je ook dat mensen psychische problemen krijgen. Daar maak ik me zorgen om. Ik heb tegen de besturen van de studentenverenigingen gezegd dat er meer naar elkaar omgekeken moet worden. Hou elkaar in de gaten, bel elkaar een keer op om te kijken hoe het gaat. En de studenten die er echt last van hebben, raad ik aan hulp te zoeken. Denk nou niet dat je de enige bent en niemand je kan helpen. Daarnaast is het ook makkelijk om te stoppen met studeren en terug te gaan als je hier geen netwerk hebt. Dat vind ik heel jammer. Maar ja, het is niet anders.

Hoe kijkt u tegen het besluit om de Inkom last-minute grotendeels te cancelen aan? Zorgde dit juist niet voor feesten achter gesloten deuren?
Dit is een besluit geweest van de overheid, dus als wethouder kan ik daar weinig over zeggen. We moeten het slechts uitvoeren. Maar ik vind er wel wat over. Ik heb in de zomer geschakeld met de universiteit om te kijken wat ze gingen doen. Uiteindelijk heeft de Raad van Bestuur in samenspraak met de Werkgroep Inkom voor dit plan gekozen. Dit vind ik vervelend voor de studentenverenigingen, omdat ze al maanden met voorbereiden bezig waren. Ik begrijp dan ook wel dat er achter gesloten deuren feesten worden gegeven, maar ik heb er geen begrip voor. Ik weet dat het moeilijk is om niet te kunnen feesten en nieuwe mensen te leren kennen, vooral als je hier

net nieuw bent, maar we zitten allemaal in een vervelende tijd. Ik hoop dat men er het beste van kan maken.

Heeft u veel contact met de studenten zelf om actuele zaken te bespreken?
Ja. Ik vergader vrijwel iedere week met de fractie. Hier zitten ook studenten bij. Ik krijg dus wel wat mee. Ook praten we iedere maand bij met belanghebbenden. Die worden dan uitgenodigd voor een informele sessie waar we rond de tafel gaan zitten, eten op kosten van de partij en actuele zaken bespreken. Tegenwoordig doen we dit natuurlijk virtueel, waarbij iedereen via thuisbezorgd pizza krijgt. Hieruit komt soms wel eens naar voren dat ik niet altijd besef wat er speelt in de studentenstad. Een van de dingen die ik me bijvoorbeeld niet realiseerde, is dat de brieven van de Belastingdienst altijd in het Nederlands zijn. In een internationale stad levert dit problemen op. Ik heb dit aangekaart bij het college van burgermeesters en wethouders. Dit kon echter niet worden aangepast, aangezien in de wet is bepaald dat brieven van de Belastingdienst in het Nederlands geschreven moeten zijn. Maar dit is wel een voorbeeld dat ik dicht op de zaken zit die er spelen. Zo bijvoorbeeld ook met huisvesting. Bij problemen met huurders etc. neem ik regelmatig contact op met de betrokken partijen. Ik merk overigens ook vaak op dat er een negatieve houding is van Maastrichtenaren tegenover studenten. Dit voort uit de tijd toen Maastricht nog een garnizoensstad was met stadspoorten. In de avond werd je als buitenstaander gewoon de poorten uitgezet. Zo kregen Maastrichtenaren het gevoel dat ze alleen maar met elkaar waren. Dit hangt er nog wel. Ik vind alleen wel dat ze mee met hun tijd moeten. De eigenheid van de stad mag natuurlijk niet verloren gaan, maar je moet je niet afsluiten van nieuwe ontwikkelingen. Je hebt jonge mensen nodig voor het combineren van traditie met progressie!

Is de huisvesting in Maastricht goed geregeld voor studenten volgens u?
Weer geef ik een diplomatiek antwoord. Ik denk namelijk dat we goed op weg zijn, maar er ruimte is voor verbetering. We zijn niet voor niets uitgeroepen dit jaar tot beste studentenstad van Nederland op het gebied van huisvesting. We doen het dus relatief goed. We zijn eigenlijk de minst slechte. Er valt veel te winnen. Mijn collega Vivianne Heijnen (Wethouder Economie, Regionalisering, Wonen & Sociale Innovatie) is hier volop mee bezig.

Vivianne Heijnen beloofde dat er betaalbare studentenwoningen zouden komen. Zo is onder meer het Student Hotel gebouwd, waar kamers aangeboden worden die tot €700,– p.m. kunnen oplopen. Dit is niet te betalen voor de studenten. Kan het dus niet beter?
De huurprijzen in het Student Hotel zijn hoog, ik realiseer me dat. Maar het is een utopie om te veronderstellen dat je een kamer op het vrijthof kan huren voor €350,– per maand. Dus ergens moet je kijken wat er mogelijk is. Vooral Vivianne Heijnen is daar dus iedere dag mee bezig. Maar realiseer je wel dat de armslag van de gemeenten en het daarbij horende budget klein is. We zijn grotendeels afhankelijk van de woningbouwcorporaties. Maar ik moet eerlijk bekennen, soms duren dingen in de politiek te lang. Ook hier helaas.

Hoe treedt de gemeente op tegen de zogenaamde huisjesmelkers?
Ik probeer de studenten zoveel mogelijk in te lichten: kijk naar het keurmerk. Ik ben daar voorstander van. Dan weet je tenminste dat je een veilige, betrouwbare woning krijgt tegen een redelijk tarief. Er zijn helaas een aantal huisjesmelkers die makkelijk slachtoffers vinden. Samen met de universiteit proberen we deze tegen te werken. Dit doen we o.a. door ze het leven lastig te maken met strenge regelgeving, ze aan te spreken en studenten te waarschuwen voor malafide praktijken.

54% van de Maastrichtse studenten komt uit het buitenland. Ziet u dit als iets positiefs of denkt u dat het op den duur de Nederlandse studenten kan afschrikken?
Ik voel me eerste instantie Europeaan, daarna Maastrichtenaar en daarna pas Nederlander. Ik ben dus zeker voorstander van een internationale stad. Maastricht was een slapende stad en als wij geen universiteit hadden gehad was dit zo gebleven. Ik ben trots op het feit dat wij de meest internationale studentenstad van Nederland zijn. Ik zou tegen de Noorderlingen willen zeggen: Je weet niet wat je mist! Internationaal studeren is een meerwaarde. De schaal van Maastricht is ook heel intiem. Je kunt snel contacten maken en je bent zo aan de andere kant van de stad.

Heeft u tenslotte nog tips voor de studenten?
Als studenten afstuderen, zeggen ze vaak dat ze uit Maastricht moeten omdat er op hun niveau hier niks te vinden is. Dat is fout! Want ik praat ook met het bedrijfsleven. Deze zeggen dat studenten altijd naar de Randstad gaan, terwijl ze genoeg banen en stages hebben. We proberen dit wel tegen te gaan. Zo hebben we een aantal weken geleden de 'Outcome' georganiseerd. Hiermee wilden we een verbinding leggen tussen studenten en het regionale bedrijfsleven. Deze staan in normale omstandigheden te springen om studenten aan te nemen. Er is niks zo moois als dat je hier vier jaar studeert en hebt mogen genieten van het bourgondische leven, waarna je ook nog in deze omgeving je nering blijft zoeken. Ik zie tot mijn vreugde dat dit aan het plooien is. Er liggen hier volop kansen, grijp ze! ■

STELLING:

"Het vuurwerk verbod moet permanent gehandhaafd worden"

Vincent van der Marel
18 jaar – Artificial Intelligence, Radboud, Nijmegen

Ik ben het er mee eens dat het vuurwerk verbod zou permanent gehandhaafd moeten worden. Dit zal tijdens de jaarwisseling veel kosten en slachtoffers besparen. Tijdens de jaarwisseling van 2018/2019 was er volgens de NOS minstens 15 miljoen euro aan schade veroorzaakt door vuurwerk. Dit varieert van Autoschade tot inboedel schade. Ziekenhuizen hebben het dikwijls druk tijdens de jaarwisseling. Dit komt door oog- en letselschade dat opgelopen is tijdens het afsteken van vuurwerk. Tijdens de jaarwisseling van 2019/2020 zijn er alleen al 168 mensen gewond geraakt aan één of beide ogen. Met een vuurwerkverbod zou dit aantal gewonden drastisch kunnen zakken tijdens de jaarwisseling.

Pippa Dekker
19 jaar – Technische bedrijfskunde, Avans Hogeschool, Tilburg

Met de stelling ben ik het deels eens. Ik denk persoonlijk dat het verstandig is om in 2020 een algemeen vuurwerk verbod te hebben. Dit vind ik omdat hierdoor er minder mensen op de IC terecht komen vanwege vuurwerk. Omdat er minder mensen op de IC terecht komen in verband met vuurwerk betekent het dat er ook minder mensen hoeven te werken. Dit geeft het IC-personeel ook meer rust en een kans om oud en nieuw met hun familie of vrienden te vieren. Voor volgend jaar zou ik adviseren een vuurwerk verbod te doen in de grote steden (zoals in Amsterdam of Rotterdam), en geen vuurwerk verbod te doen in de kleinere steden of dorpen. De grote steden zouden bijvoorbeeld een grote vuurwerk show kunnen maken voor de gehele stad. Omdat met het vuurwerk professioneel zou worden omgegaan zouden er ook minder mensen op de IC belanden.

Famke Docters
19 jaar – International Business, Maastricht (Zuyd Hogeschool)

'het vuurwerk verbod zou permanent gehandhaafd moeten worden' ik ben het hier volledig mee eens. Nu door deze bijzondere situatie met covid, is het voor dit jaar 2020 al afgeschaft. Ik vind dit een mooi begin van een permanente afschaffing, vanaf nu kunnen we dit doorzetten. Zo'n afschaffing is moeilijk om in een keer in te voeren, maar nu hebben we een mooie opening. Ik zelf vind vuurwerk heel mooi, maar ook heel gevaarlijk. Heb zelf van dichtbij meegemaakt hoe gevaarlijk het kan zijn. Ik denk dat een oplossing zoals vuurwerk shows, wel te regelen valt. Dat gemeentes dit zelf regelen, en iedereen mee kan genieten zonder dat dit gevaarlijk is. Dit geeft alleen maar voordelen, minder gevaarlijk dus minder gewonden, minder troep op de straten en je krijgt mooi vuurwerk in plaats van alleen maar harde knallen.

Lon van Alst
20 jaar – Gezondheidswetenschappen

Ik vind dat het vuurwerkverbod permanent gehandhaafd moet worden omdat het jaarlijks voor een hele hoop verwondingen en ziekenhuisopnames zorgt. Een goed alternatief lijkt mij om per gemeente één show te geven. Hierdoor zal het een stuk gemakkelijker zijn om alles te handhaven en heeft iedereen toch nog vuurwerk op oudejaarsavond. Op deze manier al ook niet heel de branche opgeheven worden en zullen er minder banen verloren gaan. Als laatst zal de show ook veel uitgebreider (en dus mooier) neergezet kunnen worden.

Fleur Hoogland
23 jaar – Built environment

Ik vind het ingrijpend om het vuurwerk permanent af te schaffen. Afgelopen jaarwisseling was het volkomen begrijpelijk om de ziekenhuizen minder te belasten. Maar in het aankomende jaar, als hopelijk de pandemie weer weg is, ben ik wel voor een jaarwisseling met traditie getrouw vuurwerk.
Er is natuurlijk een verschil tussen illegaal en gevaarlijk vuurwerk en gecontroleerde vuurwerkshows geregeld vanuit de gemeente. Het zou mooi zijn als er op verschillende plekken in het land shows worden gehouden. Zo kunnen mensen met elkaar van het vuurwerk genieten om 00:00 uur zonder dat er verwondingen plaatsvinden en ziekenhuizen overbelast worden.

Mascha van Heeswijk

21 jaar – International Business

Door de jaren heen lijkt de bewustwording over vuurwerk steeds meer te groeien. Niet alleen vanuit de burger, maar ook vanuit de politiek. Ik denk dat de kansen op een vuurwerkverbod per jaar gaan groeien. Daar gaan niet alle mensen het mee eens zijn, maar ik denk dat deze ontwikkeling niet meer is tegen te houden.

Mijn opinie over deze stelling luidt als volgt; ik ben van mening dat een algeheel, permanent vuurwerkverbod ten goede zal zijn voor onze maatschappij. Dit jaar zal het vuurwerkverbod met name plaats vinden vanwege het Covid–19 virus en daarmee de overbezette ziekenhuizen. Vorig jaar waren er ruim 1,300 mensen met vuurwerkletsel, dat zijn er naar mijn mening, ook los van de pandemie, 1,300 teveel. Naast mijn pleidooi voor een veiligere jaarwisseling, wil ik ook een schonere jaarwisseling. Vuurwerk tast het milieu namelijk in korte tijd heel erg aan, er komen zware metalen en chemische stoffen in de lucht, waarvan ze uiteindelijk in de grond en in t water terecht komen. Vanuit deze gedachten denk ik dat een vuurwerkverbod slim zal zijn. Ik snap dat dit een economische klap zal zijn voor de vuurwerkbranche, echter hoop ik dat vuurwerkshows in alle gemeentes de klap deels kunnen opvangen. Deze shows zijn veiliger en zorgen voor een afname in de milieuvervuiling.

Harm Eggens

19 jaar – Business Engineering UM

Ik ben een voorstander van een verbod op particulier afsteken van vuurwerk. Ik vind dat dit jaarlijks te veel ongelukken en problemen veroorzaakt. Natuurlijk is het een leuke traditie, maar er is keer op keer gebleken dat mensen niet verantwoordelijk genoeg zijn om met vuurwerk om te gaan. Je mag je telefoon niet gebruiken achter het stuur omdat dit jezelf en anderen in gevaar brengt. Dan vraag ik mij af, waarom zou vuurwerk dan wel mogen? In veel gevallen zijn de slachtoffers bij vuurwerkincidenten niet de afstekers van het vuurwerk. Dat is naar mijn mening reden genoeg om vuurwerk te verbieden. Het is begrijpelijk dat er mensen zijn die dit niet leuk vinden, maar er zijn ook mensen die onvrede hebben met het verbod op telefoongebruik in de auto. Ik ben van mening dat de veiligheid en orde op straat belangrijker zijn dan het plezier dat word gehaald uit het afsteken van vuurwerk. Een permanent verbod op verbod op particulier afsteken van vuurwerk lijkt mij dan ook het enige juiste om te doen.

Job van Lieshout

18 jaar – Geneeskunde UM

Persoonlijk ben ik een voorstander van het verbod. Ik zie namelijk dat onder andere jongeren steeds meer willen. Meer vuurwerk, meer knallen en meer gevaar dat erbij komt kijken. Dit betekent meer ongelukken voor zowel afstekers als omstanders. En vooral het tweede maakt me bang, zeker in tijden waarin de zorg al overbelast is. In mijn omgeving steken namelijk mensen niet veel vuurwerk af, maar ik moet er niet aan denken dat ik of een dierbare slachtoffer wordt. Daarom moet het vuurwerkverbod gehandhaafd blijven. De nadelen zijn veruit groter dan de voordelen. Ik denk persoonlijk ook dat je qua controle kosten uiteindelijk minder kwijt bent dan al de kosten die uitgaat aan de gewonden. Uiteindelijk zal dan de gewoonte ervan af raken en zal ook de vuurwerktraditie tot bedaren komen. Natuurlijk snap ik de voorstanders goed, want vuurwerk en vooral die kick die erbij komt kijken 'hoort nou eenmaal bij oud en nieuw'. Maar toch moeten we met zijn allen naar het grote plaatje kijken en naar de toenemende problemen die erbij komen kijken. Permanente verbod en strenge controle is daarom de toekomst voor deze ouderwetse traditie.

Jop Kissels

21 jaar – International Business

Het permanent handhaven van het vuurwerkverbod is een lastige kwestie. Er zitten uiteraard twee kanten aan dit verhaal. Te beginnen met de tegenstanders die beargumenteren dat de burger zelf vrij moet staan in de acties die hij onderneemt en vuurwerk op eigen risico is. Samen met het het populistische gedachtegoed dat traditie niet zomaar van de Nederlander mag worden afgepakt, zal dit door velen als sterk argument worden gezien. Echter, zien andere ook in dat hier veel (maatschappelijke) kosten tegenover staan en dat deze argumenten enigszins in twijfel moeten worden getrokken. Weegt het plezier en "de traditie" op tegen de lichamelijk kwetsels en vernielingen die hiermee gepaard gaan? Naar mijn mening niet. Nieuwjaar gaat om het vieren van een feest waar gezelligheid centraal staat. Op het moment dat jouw heg in vlammen opgaat door de vuurpijl van de buurman of je broertje een vinger mist door een duizendklapper, is de gezelligheid ver te zoeken. Nu moet natuurlijk worden toegegeven dat het prachtige siervuurwerk ook een aparte dimensie aan de nieuwjaarsavond geeft. Om de traditie enigszins te behouden lijkt het mij dan ook verstandige oplossing om op centrale plekken door professionals écht mooi vuurwerk af te steken. Op deze manier is een volledig vuurwerkverbod niet van toepassing, maar zijn de maatschappelijke kosten toch aanzienlijk lager.

Gijs Bakker

19 jaar – Visuele communicatie – Zuyd Hogeschool

Ik ben het oneens met de stelling.
Doormiddel van een vuurwerkverbod neemt de handel in illegaal vuurwerk toe. Door de fascinatie met vuurwerk en ook de gewoonte die de meeste Nederlanders hebben, zullen groepen mensen vuurwerk willen blijven afsteken. Dit zal dan dus krachtiger illegaal vuurwerk zijn met als gevolg zwaardere verwondingen. Daarnaast is vuurwerk iets wat de mens tijdens oudejaarsavond bij elkaar brengt. Er kunnen dan wel vuurwerkshows gepland worden, voor mensen die in kleine dorpen wonen, zoals ikzelf, is dat niet realistisch omdat daar geen geld voor is.

Rachelle Messelaar

23 jaar – International Law – The Hague University of applied science

Ik ben het eens met de stelling gezien er nog te veel ongelukken gebeuren die onnodig levens beïnvloedt en de zorg belast. Ook is er vaak veel overlast van vuurwerk, wat op deze manier verholpen zou worden. Bij een vuurwerkverbod zou het daarnaast gemakkelijker zijn om illegaal vuurwerk aan te pakken. In plaats van individueel vuurwerk zou bijvoorbeeld een gemeente of een bevoegde organisatie deze taak kunnen overnemen en mooi siervuurwerk laten zien zodat we alsnog het nieuwe jaar ingaan met een knaller.

"Vrede bewaren, kosten besparen"

Door: Robbert van de Ven

Voor de gemiddelde mens is de eerste associatie die ze krijgen als ze het woord 'recht' horen vaak het strafrecht. In veel andere gevallen zullen mensen denken aan de taferelen die zich afspelen in sensatieshows zoals *De rijdende rechter of Mr. Frank Visser doet uitspraak*: uit de hand gelopen burenruzies over zaken als stank, overlast en zelfs koude pannenkoeken. Ook familieruzies over de verdeling van de erfenis of oneerlijke verdeling over de zorg van bejaarde ouders passeren regelmatig de revue op televisie. Bij zulke conflicten lopen veelvuldig de emoties hoog op (dat is immers wat de kijker wil), en eigenlijk komt één der partijen er altijd onverzadigd van af. Een externe partij, of het nu Frank Visser is of een echte rechter, geeft de ene partij gelijk. Het conflict is hierdoor vaak bij lange na niet opgelost. De ruzie en minachting blijven regelmatig voortbestaan. Dit soort geschillen worden geschaard onder het civiele recht (burger tegenover burger, dus). In beginsel gelden voor alle private partijen (of het nou de gemiddelde burger is of een enorme holdingmaatschappij) in grote lijnen dezelfde regels met betrekking tot civiele geschillen. En wat je vaak over procederen hoort, is dat een slechte regeling eigenlijk altijd beter is dan een geweldig proces. Procederen in civiele zaken brengt nou eenmaal grote kosten met zich mee. Belangrijker nog is de tijd die het inneemt. Vorig jaar duurde het gemiddeld anderhalf jaar voordat een civiele zaak inhoudelijk behandeld kon worden bij de rechtbank (en dan wordt de hoger-beroepsprocedure niet eens meegerekend). Voor een burenruzie, familieconflict of werkconflict komt dit de onderlinge verhoudingen natuurlijk niet ten goede. Daarom besloot het kabinet een aantal jaren geleden dat hier verandering in moest komen, te weten via de *Experimentenwet Rechtspleging*.

Tijd voor verandering

De aanleiding voor de Experimentwet Rechtspleging ligt volgens het kabinet aan het feit dat het huidige burgerlijke procesrecht niet meer altijd kan voldoen aan de juridische geschillen tussen burgers onderling. Daarnaast past het goed in de ontwikkeling van de modernisering van het civiele procesrecht die sinds een aantal jaren plaats aan het vinden is. Andere bekende voorbeelden zijn de invoering van de Wetgeving vereenvoudiging en digitalisering procesrecht (KEI) en de Wet bevordering Mediation. Op deze ontwikkelingen zal ik later kort ingaan.

Volgens het kabinet is het uniforme burgerlijke procesrecht niet

meer toereikend voor de vele uiteenlopende soorten zaken. Vooral voor kleine geschillen is er een grote behoefte om de rechtspleging sneller en goedkoper te maken. Uit cijfers van de Rijksoverheid blijkt dat een gemiddelde civiele procedure gemiddeld tussen de €3.000 en €7.000 kost per partij. Dat is best wel veel voor een burenruzie, zeker als je de zaak dan ook nog verliest. Daarnaast wordt een de-escalerende werking binnen conflicten beoogd. Door snelle en efficiënte rechtspleging wordt de kans verminderd dat een conflict blijft aanhouden en opgekropte gevoelens bij partijen onderling alleen maar zullen escaleren. Partijen kiezen zelf (deels) de manier waarop een geschil wordt behandeld en hierdoor zou er ook meer ruimte moeten zijn om problemen vooral inhoudelijk (niet met de nadruk op het juridische, dus) en in de kern aan te pakken.

"Partijen kiezen zelf (deels) de manier waarop een geschil wordt behandeld en hierdoor zou er ook meer ruimte moeten zijn om problemen vooral inhoudelijk (niet met de nadruk op het juridische, dus) en in de kern aan te pakken."

De Experimentwet Rechtspleging

In 2018 werd in de Tweede Kamer een wetsvoorstel goedgekeurd van Sander Dekker, de Minister van Rechtsbescherming. Het ging hier om (voluit) het wetsvoorstel inzake Regels betreffende experimenten in de rechtspleging, of in het kort de Experimentenwet rechtspleging. De Experimentenwet Rechtspleging zal ergens in het tweede kwartaal van 2021 van kracht worden, waarbij alle rechtbanken kunnen kiezen gebruik te maken van de wet.

Maar wat staat er precies in de Experimentwet Rechtspleging? In principe staan er geen harde materiële procesrechtelijke regels in die altijd moeten worden gehandhaafd. De wet maakt het mogelijk dat er van bepaalde dwingendrechtelijke regels kan worden afgeweken uit het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv), de belangrijke wet die alle procesrechtelijke regels in civiele zaken regelt. Daarnaast zijn partijen niet verplicht af te wijken van de normale procesregels: partijen kunnen onderling overeenkomen om voor alternatieve procesregels te kiezen. Zo wordt mogelijk om af te wijken van de eerste drie Boeken van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, de Wet op de Rechterlijke Organisatie, de Faillissementswet, de procesrechtelijke bepalingen van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek, de Wet griffierechten burgerlijke zaken en de Wet op de rechtsbijstand. Daarnaast wordt er in de memorie van toelichting ook geuit dat er plannen op tafel liggen om te experimenteren met een soortgelijke regeling in het strafrecht en bestuursrecht.

De Experimentwet is grotendeels een uitwerking op hetgeen dat in art. 96 Rv is bepaald. Uit het eerste lid van dit artikel volgt dat partijen zich, als zij dit overeengekomen zijn, kunnen wenden naar de kantonrechter. Wel is vereist dat de rechtsgevolgen van de uitspraak betreft ter vrije bepaling van de partijen staan. De kantonrechter bepaalt vervolgens de manier waarop het proces wordt afgehandeld. Vaak worden kantonzaken sneller behandeld en onder omstandigheden is een advocaat niet verplicht (art. 79 Rv). Dit scheelt natuurlijk veel in kosten en tijd. Desalniettemin kan het alsnog te lang duren voordat kleine zaken inhoudelijk worden behandeld, en het niet verplicht stellen tot rechtsbijstand door een advocaat kan slechts in specifieke gevallen (bijvoorbeeld in zaken waarin een vordering minder dan € 25.000 bedraagt).

Doordat burgers in een juridisch geschil zelf kunnen bepalen welke procesrechtelijke regels zij wel en niet willen volgen, denkt het kabinet dat een aantal maatschappelijke problemen met betrekking tot civiel recht worden verminderd. Het blijft echter een experiment. Daarom moet er door partijen van tevoren duidelijk worden gemaakt om welk maatschappelijk probleem het gaat, op welke wijze men denkt het probleem te kunnen oplossen en waarom het nodig is om in afwijking van de wet eerst het instrument of de werkwijze uit te proberen, voordat tot definitieve wetswijziging wordt overgegaan. Afwijking van wetten is immers geen kleine aangelegenheid binnen onze rechtsstaat.

De grootste nadruk ligt ook hier op het aanpakken van onderlinge problemen in de kern. Uit eerdere experimenten is gebleken dat burgers het als positief kunnen ervaren dat er geen advocaten betrokken zijn bij het proces. Op deze manier leek het namelijk meer te gaan om de problemen en feiten zelf, in plaats van de juridische kant van het verhaal. In deze experimenten waren partijen ook vooral te spreken over de snelheid waarmee de zaak werd behandeld. Hoewel het hier om enkele experimenten ging, waren de partijen grotendeels tevreden over het verloop en de uitkomst van het proces. In het tweede kwartaal van 2021 gaat het experiment op grote schaal van start. Of het daadwerkelijk effectief zal blijken, is dus een kwestie van tijd.

Vergelijkbare procesrechtelijke ontwikkelingen

De Experimentenwet Rechtspleging is echter niet de eerste poging die de wetgever in de afgelopen jaren heeft gedaan om te voorkomen dat kleine geschillen in dure en zware processen in de rechtbank worden uitgevochten. De eerste ontwikkelingen die genoemd moet worden is de opkomst van mediation. Dit fenomeen is al eeuwenoud en wordt vooral toegepast in Noord-Amerika. De laatste tien jaar is ook in Nederland mediation veel terrein aan het winnen. Zo schieten de bemiddelingskantoren de laatste jaren als paddenstoelen uit de grond. Het concept is simpel: Twee partijen die in conflict zijn en er samen niet uitkomen roepen de hulp in van een mediator of bemiddelaar. Dit hoeft geen advocaat of überhaupt jurist te zijn (maar het is wel handig vanwege juridische kennis als het mocht mislukken). De mediator probeert dan het onderliggende probleem vast te

stellen en in de kern op te lossen, zodat partijen zich niet naar de rechter hoeven te wenden. Eventueel kan er door de mediator een vaststellingsovereenkomst worden opgesteld, welke ook bij de rechtbank kan worden ingediend waardoor deze rechtens afdwingbaar wordt.

Op deze manier worden dure en lange processen voorkomen. Tegenstanders wijzen er echter op dat de kosten van mediation vaak alsnog hoog op kunnen lopen door de hoge tarieven die vaak worden gebezigd. Zeker als partijen er uiteindelijk nog niet uitkomen en er alsnog geprocedeerd moet worden kan het zo zijn dat er veel onnodige kosten zijn gemaakt. Daarnaast is niet iedere mediator een afgestudeerd jurist, waardoor de mediator de juridische gevolgen niet goed kan overzien en overbrengen op de partijen.

"Of de Experimentwet Rechtspleging daadwerkelijk het beoogde effect op het civiele procesrecht gaat hebben, blijft natuurlijk de vraag."

Desalniettemin probeert de wetgever mediation aan te moedigen door middel van de Wet bevordering mediation. Deze wet moet een bijzondere wettelijke positie geven aan mediators, waardoor er ook bepaalde kwaliteitseisen aan de bemiddelaars kunnen worden gesteld. Voor de rest biedt de wet ook grondslag voor de mediator om bepaalde juridische kwesties voor te leggen aan de rechtbank voordat er een proces wordt gestart.

Een andere (minder succesvolle manier) waarop de wetgever heeft getracht het burgerlijk procesrecht te versoepelen voor burgers, is via de KEI-wetgeving. Via deze wetgeving zou het digitaal procederen het procesrecht een stuk laagdrempeliger en eenvoudiger moeten maken. Denk bijvoorbeeld aan het online dagvaarden van partijen om een proces te openen.

Dat de KEI-wetgeving niet het beoogde effect heeft gehad is een understatement. Vanwege vele verschillende oorzaken (vooral van ICT-technische aard) is het project nooit goed van de grond gekomen. Daarbij was aanvankelijk het plan dat de omzetting van de wetgeving ongeveer €60 miljoen zou kosten, maar deze kosten zijn inmiddels opgelopen tot ruim €200 miljoen. Hoewel de roep groot was om de stekker uit het project te halen, zit er wellicht nog toekomst in voor de KEI-wetgeving. Oud-minister van Veiligheid en Justitie Van der Steur heeft namelijk aangegeven dat online procederen de toekomst heeft en 'stoppen nu geen optie meer is'.

Een laatste ontwikkeling in de lijn van de versoepeling van het procesrecht komt uit het strafrecht: de opkomst van het herstelrecht. Kortgezegd houdt dit in dat slachtoffers of nabestaanden van slachtoffers van misdrijven afzien van een klassiek strafrechtelijk proces. Zij gaan dan samen met degene die het strafbare feit heeft gepleegd uitwerken hoe de geleden schade het beste hersteld kan worden, zonder een strafoplegging van de rechter dus. Het is een relatief nieuwe ontwikkeling, maar tot nu toe zijn de ervaringen veelal positief.

Conclusie

De Minister van Rechtsbescherming heeft vaak benadrukt dat hij met de Experimentwet Rechtspleging, alsmede alle andere versoepelingen in het civiele procesrecht, beoogt dat de geschillenbeslechting en conflictoplossing bevorderd wordt in Nederland. Een van de belangrijkste taken van het civiele recht is immers conflictoplossing. Door alle nieuwe ontwikkelingen in het procesrecht moet ervoor worden gezorgd dat burgers zelf onderling een conflict in de kern oplossen. Zeker voor kleine zaken. Mochten partijen er samen nog niet uitkomen, dan is het wenselijk dat er eventueel een derde (bijvoorbeeld een mediator) te hulp schiet om het conflict op te lossen en eventueel tot een regeling te komen. Mocht deze weg ook geen soelaas bieden, dan zou de Experimentwet Rechtspleging het mogelijk moeten maken dat kleine geschillen snel en goedkoop (en het liefst zonder bemoeienis van advocaten) worden opgelost.
Of de Experimentwet Rechtspleging daadwerkelijk het beoogde effect op het civiele procesrecht gaat hebben, blijft natuurlijk de vraag. Later dit jaar zal het in werking treden en het is ook maar de vraag hoe goed burgers op de hoogte zijn van de optie. Het lijkt in ieder geval niet logisch dat advocaten er veel reclame voor gaan maken. Daarnaast hebben we met de KEI-wetgeving gezien dat –hoewel er goede bedoelingen zijn vanuit de wetgever– dingen niet altijd lopen zoals gedacht. De toekomst zal het uitwijzen. De gedachte achter de Experimentwet is in ieder geval goed. Wie weet worden er veel kosten bespaard en is er hierdoor meer ruimte voor de 'belangrijke' zaken. Vrede bewaren en daarmee kosten besparen dus. En tot die tijd kunnen mensen zich uiteraard blijven wenden tot de vertrouwde televisierechters. ■

"A new measure against the plastic pollution"

Door: Isabelle van der Marel

As 2020 has come to an end, we can conclude that it has been an eventful year. A year in which a lot happened, also in the field of law and within the EU. For instance, the Brexit that is supposed to finally come to an end and a complete agreement. The summit that took place on the 11th of December regarding the proposal for a new EU climate target, which is set for 2030. Regarding this same subject, the climate, plastic has been a big problem and cause for pollution for a few years now already. A problem that is detrimental to the environment. Thus, in order to increase the amount of recycled plastic, the European Union decided last summer on a plastic tax. This plastic tax is being introduced on 1 January 2021, starting from this date the European Parliament put a ban on certain disposable plastic items, such as straws and hereby also putting a tax of €0,80 per kilogram on the waste of non-recycled plastic.

Background

Why put a ban on disposable plastic you might ask. Well, we probably all have heard of the plastic soup and the fact that there is more plastic in the ocean than fish or any other type of wildlife. The plastic soup is mostly a consequence of waste left behind by people on the beach. Litter, like empty chips bags, plastic cutlery, plastic cups, small drink bottles, etc, and when left behind by people this starts to float around and most likely ends up in the sea. Hereby, polluting the sea in the process. But not only in the ocean also on land plastic pollution is harming our environment. Considering that half of all plastic that is on our earth today has been manufactured in the last 15 years, it is not shocking that there is a lot of plastic floating around in our environment. In 1950 merely 2.3 million tons of plastic was

produced, in 2015 this increased to 448 million tons and the production is expected to increase even more in the following years and of this enormous production of plastic, yearly almost 8 million tons ends up in the ocean. To make it more understandable how much plastic this actually is, 8 million tons of plastic is approximately equal to putting five garbage bags full of trash on every foot of coastline around the entire world. In other words, a lot of plastic. Furthermore, the production and incineration of plastic cause approximately 400 million tons of CO2. Therefore, it can be concluded that among previous measures taken this new rule is a next step in the good direction regarding the significant problem of plastic pollution.

Previous measures taken against plastic pollution

Approximately five years ago the European Union decided that in order to decrease the plastic pollution free plastic bags were going to be prohibited. There is one exception in which you will still receive a free plastic bag, namely, plastic bags that are below fifty microns. These are the plastic bags that are used to protect food products and to prevent food waste. This Directive 2015/202 was introduced on January 1st, 2016, and was adopted to, hopefully, achieve a decrease in the consumption of lightweight plastic bags. Considering that plastic bags were and probably still are in the top ten most littered things in the world. The aim was that by 31 December 2019 a person would not use more than 90 lightweight plastic carrier bags a year, and the aim set for 2025 was that only 40 lightweight plastic carrier bags would be used per person. Member States were not obliged to inform the Commission about their consumption of plastic carrier bags. However, they were strongly recommended to inform the Commission. From 1 January 2016 customers were no longer able to receive a free plastic bag, from then on, they needed to pay around 0,25 Eurocents per bag. It was up to the company's themselves how much they would charge their customers for a plastic bag. Already in the year 2018, the norm that was set for 2025 has been reached. Research showed that approximately 600 million plastic bags had been handed out, which is an average of 35 plastic carrier bags per person. Thereby,

"Considering that half of all plastic that is on our earth today has been manufactured in the last 15 years."

a majority of the customers say to have become more aware of the disadvantages of using plastic. With the goal that was set for 2025 already being reached in 2018, we can safely say that four years after introducing this directive it has proven to be effective. Hopefully, the plastic tax that will be introduced on 1 January next year will contribute more to the awareness of the disadvantage of plastic use and help it to further decrease the plastic waste. Although it won't have that much effect on the consumer itself as the plastic bag Directive, the focus will be more on the (recycling) companies and the country regarding this new rule.

The Plastic Tax

The Plastic tax that has been approved in July 2020 by the European Parliament and is being introduced on January 1st, 2020, is part of the Covid-19 Recovery package. So, starting from January 1st the EU will excise a tax on plastic packaging waste that is not recycled. The tax is supposed to motivate the reuse of plastic. This new legislation will entail a tax of €0,80 per kilogram of not recycled plastic. However, new or virgin plastic is not taxed and thereby it doesn't provide an incentive to reduce the production of plastic, unfortunately. The exact text from the document from the General Secretariat of the Council to Delegations is as follows: *"As a first step, a new own resource will be introduced and apply as of 1 January 2021 composed of a share of revenues from a national contribution calculated on the weight of non-recycled plastic packaging waste with a call rate of EUR 0.80 per kilogram with a mechanism to avoid excessively regressive impact on national contributions."*

The Member States are required to pay a contribution to the EU budget based on the weight of plastic packaging they produce that is not being recycled and therefore can be considered waste. Meaning, the worse a country is performing in recycling plastic the more they will have to pay to Brussels, in other words, the European Union. It is up to every Member State if they are going to do something with this legislation, like either recycling more plastic packaging to reduce the amount they would otherwise have to pay from their national budget to the European Union or do nothing at all and just pay the amount to Brussels that is based on how much kilograms of plastic is not being recycled. More likely, however, is that the Member States will impose a new form of tax on plastic packaging products or start to recycle more plastic packaging to reduce the weight of the non-recycled plastic packaging. The aim of the tax is also to stimulate the Member States in recycling plastic. Noteworthy is that since the legislation of contribution to the EU budget on non-recycled plastic is set to be effective on January 1st, 2021. Both EU legislation and the Member States (into their national legislation)

are expected to implement a rule introducing plastic tax within a reasonable period of time, probably in the following months and it needs to be effective no later than 2021. The Member States are free in how they will implement this rule, as long as it contains the general rule that has been decided in the EU last summer. They are free regarding the implementation since it concerns a Directive and therefore binds the Member States as to the results that are aimed to be achieved.

Besides the tax, other measures taken are, among other things, that producers will be responsible for the litter from some of their products. It will be the producers' responsibility to ensure the collection, transport, and processing of those plastic products that are floating around. However, the government will provide information about reusable alternatives to the plastic

"This new legislation will entail a tax of €0,80 per kilogram of not recycled plastic."

products, that are prohibited from 1st January, and about options for good waste management and the consequences of plastic waste for the environment. This to raise more awareness of the issue of plastic pollution.

The Covid-19 Recovery Package

As mentioned in the previous paragraph, the levy on plastic (disposable) waste is part of the Covid-19 Recovery package, but what does this recovery package entail? The Covid-19 Recovery Package is put together by the European Commission, European Parliament, and EU leaders to help repair the economic and social damage that has been caused by the pandemic that has occurred over the past year and is still very much existing. This plan should help us guide our way out of this massive crisis and thereby also lay the foundations for a modern and more sustainable Europe. For the rebuilding of Europe after Covid-19 a budget of in total €1.8 trillion will be made available. In order to help boost this initiative for the recovery, a temporary instrument has been designed: 'NextGenerationEU'. The plastic tax is part of this 'NextGenerationEU'. An agreement between the European Parliament and the EU Member States was reached on November 10th, 2020. Under this agreement, the budget for specific programs in the context of the long-term budget of 2021-2027 will be increased by €15 billion. The ban of disposable plastic is one of these specific programs to achieve a more sustainable, green, Europe by 2027. This tax would mean 6 to 8 billion extra revenue for the European Union, with this money they could decrease the gap in the budget that has been caused by the pandemic.

The Netherlands

The Netherlands is a Member State of the European Union and according to art. 4 (3) of the Treaty on the European Union (TEU) as a Member State obliged to sincere cooperation and therefore also expected to implement this new piece of legislation into their national law. The expected implementation date is for now

3 July 2021, however, this date is not definite yet. The Second and First Chamber have to approve this legislative change, or it has to be approved by 'afkondiging van de Algemene Maatregel van Bestuur (AMvB)' and it has to be published in the Official Gazette or 'het Staatsblad' as it is called in Dutch. When the legislative change is not published it won't be considered a valid piece of legislation. In our country, we throw away almost 30 kilograms of plastic packaging material per person. Noteworthy is that merely around 37% of those 30 kilograms per person are being recycled, despite all the effort of companies working in this field of work.

"The ban of disposable plastic is one of these specific programs to achieve a more sustainable, green, Europe by 2027."

Conclusion

As has been mentioned before the Plastic Bag Directive from 2016 has already shown results and has proven to be effective (in the Netherlands), it made consumers more aware of the use of plastic. This new plastic tax, starting from the beginning of 2021, is also supposed to contribute to a more sustainable, and green Europe in a few years and to help improve the environment on our earth. According to State Secretary Van Veldhoven (environment) 'is this rule a great next step against the plastic soup.' She thinks that recycling and reuse of raw materials, like plastic, are the future and also necessary to achieve the climate goals set in the Treaty of Paris. The EU hopes by prohibiting single-use plastic things to decrease the waste and thereby also reducing the amount of plastic that could end up in the ocean. Unfortunately, the plastic soup still increases every year.

Thus, hopefully, this new piece of legislation will contribute to the reduction of plastic pollution and the amount of plastic that just floats around in the environment and polluting it in the process. Nonetheless, will be from the first of January, single-use plastic cutlery, cups, straws, and other things considered to be the past. ■

GROETEN UIT BARCELONA

Thomas Schueler

Kun je iets over jezelf vertellen?
Ik ben Thomas Schueler, 22 jaar oud en momenteel student aan de 'Eserp Business School' in Barcelona. Hier volg ik sinds oktober 2020 de Master of Science in Business and Strategic Management. Nadat ik in het begin van dit jaar de Hotel Management School in Maastricht heb afgerond, werd het na 4 mooie jaren in Maastricht tijd voor en nieuwe uitdaging. Ik wilde na het afronden van mijn studie zeker nog een master volgen, maar daarnaast stond een jaar buitenlandervaring ook nog op mijn verlanglijstje. Ik heb vervolgens besloten om dit te combineren, waardoor ik uiteindelijk heb gekozen om een master te gaan volgen in Barcelona.

Waarom heb je gekozen voor Barcelona?
Op het moment dat ik de keuze voor een master in het Buitenland heb gemaakt, wist ik eigenlijk al vrij snel dat de bestemming Barcelona zou gaan worden. Dit komt met name doordat twee andere vrienden vanuit de Hotelschool ook naar Barcelona gingen voor een master. Daarnaast hebben verschillende oud 'hotellos' dezelfde master gevolgd, door hun positieve verhalen wist ik waar ik aan begon. Aangezien ik de stad al redelijk vaak heb bezocht, is Barcelona bekend terrein voor mij. Ik wist dat onder andere het klimaat, de cultuur, het eten en drinken in Spanje absoluut geen straf is. Naast je studie is er in ieder geval genoeg te beleven, ik kan hier wel aan wennen!

Hoe is het systeem in Barcelona? Merk je veel verschillen met Maastricht?
De werkwijze is hier wel wat anders vergeleken met Nederland. De master duurt hier tien maanden en in Spanje is geen Pre master vereist. Als HBO student kan je dus meteen instromen in het masterprogramma. De Master Business & Strategic management is verdeeld over twaalf modules. Hierbij valt te denken aan financieel management, marketingmanagement, riskmanagement etc. Iedere dinsdag-, en donderdagavond heb je drie uur college. Doordat er veel werkende studenten zijn, worden de colleges in de avond gegeven. De colleges zijn juist erg interactief en aan de hand van praktijkgerichte casestudies worden verschillende onderwerpen behandeld. Naast de modules heb je gedurende de master verschillende gastcolleges die aansluiten op de master. Tot slot werk je samen met een projectgroep aan een businessplan. Dit was ook even wennen, aangezien de studenten afkomstig zijn uit veel verschillende landen. Terwijl je in Nederland over het algemeen louter met Nederlanders aan een project kan werken, heb je hier te maken met verschillende culturen binnen een

projectgroep. Dit kan soms uitdagend zijn, maar ik kan ook zeker zeggen dat het een zeer leerzame ervaring is.

Hoe ziet je gemiddelde doordeweekse dag eruit?
Een doordeweekse dag begin ik altijd met een uur sporten. Ik woon in 'La Barceloneta', dus ik ben binnen een minuut op de boulevard. Voor de afwisseling huren we met wat vrienden af-en-toe een Padel baan. Een uurtje in de Spaanse zon sporten is voor mij een heerlijke manier om wakker te worden. Na het ontbijt werk ik meestal wat aan school en ben ik bezig met de Spaanse taal. Ik volg namelijk twee keer per week (maandag en woensdag) een Spaanse cursus. Meestal is het daarna alweer tijd om langzaamaan naar school te vertrekken (althans op dinsdag en donderdag). Op de dagen dat ik geen school heb of 's avonds vrij ben, doe ik veel met vrienden. Vaak gaan we de stad in, met lekker weer kan je een terrasje bezoeken of ga je bijvoorbeeld naar het strand. De activiteiten buiten

school zijn heel verschillend, maar in het bruisende Barcelona is genoeg te beleven.
Ik kan wel stellen dat onze vrije tijd hier vaak in het teken staat van goed eten en drinken en daarnaast ook veel van het leren kennen van nieuwe plaatsen- en mensen.

Merk je veel van de corona maatregelen?
Oók hier in Barcelona merk je helaas veel van de corona maatregelen. Dat was in de eerste weken wat minder, maar net zoals in de rest van Europa heeft de tweede golf wel degelijk een impact gehad op de dagelijkse activiteiten. Er zijn verschillende maatregelen waar ik wel degelijk last van heb gehad. Bijvoorbeeld dat je altijd verplicht bent om een mondkapje te dragen, zélfs tijdens colleges. Dit is natuurlijk niet heel prettig, maar ik ben vooral blij dat wij gewoon fysiek onderwijs genieten in plaats van online colleges. Daarnaast is er ook een avondklok in Barcelona. Dit houdt in dat je na 10 uur niet meer de straat op mocht. Verder zijn de afgelopen weken de restaurants, bars en sportcentra gesloten waardoor je veel op je eigen huis was aangewezen. Gelukkig kon je wel gewoon de deur uit voor je dagelijkse benodigdheden en mag je met zes mensen samenkomen. De maatregelen hebben gelukkig wel effect gehad, dit betekent dat onder andere de horeca en publieke ruimtes langzaam weer opengaan. Verder hanteert Spanje wel een verplichte PCR test om het land binnen te komen. Op deze manier trachten ze te voorkomen dat te veel mensen uit andere landen het land betreden. Dit zorgt ervoor dat het moeilijker is voor vrienden en familie om op bezoek te komen helaas. Kortom: Corona heeft ook in Barcelona een impact gemaakt op het dagelijkse leven, maar hopelijk kunnen we in 2021 nog genieten van een 'normaal' leven in Barcelona.

Wat is de meest bijzondere moment die je tot nu toe hebt meegemaakt in Barcelona?
Op dit moment ben ik nog niet heel erg lang in Barcelona, waardoor ik nog niet hele bijzondere ervaringen heb opgedaan. Je wordt met name door Corona op dit moment nog beperkt in de dingen die je kan doen. Voor nu zou ik zeggen dat het vooral een bijzondere ervaring is dat je met heel veel verschillende culturen samen moet werken. Daarnaast heb ik nu de kans om de Spaanse taal te leren aangezien je hier dagelijkse mee in aanmerking komt, ook dat is uiteraard een hele gave ervaring!

2020 is bijna vervlogen, waar hoop je op in het jaar 2021?
Ten eerste hoop ik vanzelfsprekend dat ik de master in Barcelona succesvol zal afsluiten zodat ik na de zomer kan beginnen met een Traineeschip in Nederland. Maar voordat het zover is, hoop ik dat de corona-maatregelen in Barcelona wat versoepeld worden. Hierdoor kunnen vrienden en familie wat gemakkelijker deze kant op komen en daarnaast kunnen we dan met z'n allen genieten van een 'normaal' leven hier in Barcelona.

Student Seminars

Bij Allen & Overy zit ontdekken, onderzoeken en avontuur in het DNA. Dat moet wel, want onze cliënten komen bij ons met vragen waar het antwoord nog niet op bestaat. We vinden nieuwe oplossingen en creëren precedenten.

Hoe werkt dat in de praktijk? Je kunt het zelf ervaren tijdens onze interactieve seminars. Aan bod komen bijzondere zaken en ontwikkelingen op het gebied van corporate transacties, financieringen & kapitaalmarkten, governance & toezicht en geschillen.

Student Seminars

Woensdag 30 september 2020 – Tax
Woensdag 7 oktober 2020 – Banking
Woensdag 28 oktober 2020 – Corporate
Woensdag 11 november 2020 – Litigation
Woensdag 2 december 2020 – Employment
Woensdag 16 december 2020 – Projects & Real Estate
Woensdag 20 januari 2021 – Competition
Woensdag 3 februari 2021 – ICM
Woensdag 24 februari 2021 – Powered by Diversity
Woensdag 17 maart 2021 – Notariaat
Woensdag 7 april 2021 – Litigation
Woensdag 12 mei 2021 – Corporate

A career in Law

Kijk voor meer informatie op www.werkenbijallenovery.nl of houd onze facebookpagina en instagram in de gaten.

"Seks dient vrijwillig te zijn"

Door: Michelle Laurensse

Het Wetboek van Strafrecht weerspiegelt in belangrijke mate de maatschappelijke opvattingen en normeert gedrag dat vanuit maatschappelijk oogpunt bezien bestraffing verdient. Maatschappelijke opvattingen zijn dynamisch en gaan met de tijd mee. Vroeger was het vanzelfsprekend dat slachtoffers van een overval zich verzetten maar het was niet vanzelfsprekend dat slachtoffers van een verkrachting zich verzetten. Waarom vinden we niet-in-verzet-komen bij een overval normaal en bij verkrachting niet? In beide situaties treedt hetzelfde mechanisme in werking; overlevingsdrang. Niet-in-verzet-komen bij een verkrachting is dus net zo vanzelfsprekend als niet-in-verzet-komen bij een overval. De afgelopen jaren is de maatschappij mede door de #MeToo beweging bewuster geworden van seksuele grensoverschrijding en zijn de opvattingen hierover strikter geworden. Het Wetboek van Strafrecht, specifiek de huidige Titel XIV Misdrijven tegen de zeden, moet gemoderniseerd worden om bij de maatschappelijke opvattingen aan te kunnen sluiten. De minister van Justitie en Veiligheid heeft een wetsvoorstel opgesteld om dit doel te bewerkstelligen.

Art. 242 jo art. 246 Wetboek van Strafrecht
Strafrecht heeft de functie van het ultimum remedium.
Indien is gebleken dat geen enkel ander middel geschikt is, dient te worden gekozen voor de inzet van het strafrecht. Zedendelicten; verkrachting en aanranding zijn geregeld in de artikelen 242 en 246 van het Wetboek van Strafrecht. Verkrachting en aanranding zijn dwangdelicten. De bewezenverklaarde feiten moeten onder toepassing van dwang hebben plaatsgevonden om tot een veroordeling te komen. In algemene zin is beslissend bij dwang of het slachtoffer iets toelaat wat hij of zij in een situatie zonder toepassing van dwang niet had toegelaten. Er kan gesproken worden van dwang in de zin van art. 242 Sr wanneer de geweldshandelingen of andere feitelijkheden zoals psychische druk gericht zijn op het bewerkstellingen van seksueel contact en dat deze in een zodanige mate zijn toegepast dat het slachtoffer zich redelijkerwijs niet heeft kunnen verzetten. Bovendien moet de verdachte bij het gebruik van dwangmiddelen voorwaardelijk opzet hebben. Het is vereist dat de verdachte bij het opzettelijk creëren van de dwangsituatie zich minimaal bewust is van de aanmerkelijke kans dat het slachtoffer seksuele handelingen tegen de wil in verricht en die kans ook heeft aanvaard. Die kans kan gezegd worden te zijn aanvaard wanneer er een stevig mate van pressie, afhankelijkheid of dreiging is gecreëerd. Op dit moment staat er maximaal twaalf jaar op verkrachting en maximaal acht jaar op aanranding.

Verdrag van Istanbul
In 2016 is het Verdrag van Istanbul inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voor Nederland in werking getreden. Het uitgangspunt, vastgelegd in art. 36 van het verdrag, is het strafbaar stellen van seksuele handelingen zonder wederzijds goedvinden. In Nederland

"De tekst van art. 36 lijkt dus op gespannen voet te staan met ons art. 242 en art. 246 Wetboek van Strafrecht."

staat het aanwezig zijn van dwang centraal om seksuele handelingen strafbaar te stellen. Dit staat niet in lijn met internationale mensenrechtenverdragen die het ontbreken van wederzijdse instemming centraal stellen. De tekst van art. 36 lijkt dus op gespannen voet te staan met ons art. 242 en art. 246 Wetboek van Strafrecht.

Het Verdrag van Istanbul is juridisch bindend voor de deelnemende landen en zowel de tekst van art. 36 als de rechtspraak van het EHRM wijzen in de richting van het strafbaar stellen van seks zonder wederzijds goedvinden.

Wetsvoorstel van minister van Justitie en Veiligheid
Dit artikel beperkt zich tot de verandering in de strafbaarstelling van de delicten verkrachting en aanranding in de zin van de artikelen 242 en 246 van het Wetboek van Strafrecht. De minister van Justitie en Veiligheid heeft op basis van de rechtspraak en het Verdrag van Istanbul vastgesteld dat de huidige strafbaarstellingen van verkrachting en aanranding te beperkt zijn. De Minister van Veiligheid en Justitie kondigt in zijn wetsvoorstel aan dat hij zowel doleuze als culpoze seks strafbaar wil stellen. Het wetsvoorstel houdt in dat een nieuwe strafbepaling wordt opgenomen in het Wetboek van Strafrecht. Het nieuwe wetsartikel zal dus naast de huidige artikelen 242 Sr en 246 Sr worden geïntroduceerd. Op het nieuwe wetsartikel zal een strafmaximum van 6 jaar komen. Het nieuwe wetsartikel levert grofweg twee punten van verruiming op van de strafwet. Allereerst wordt in de nieuwe strafbepaling niet 'dwang', maar 'seks tegen de wil' het criterium. Strafbaar wordt degene die met een persoon seksuele handelingen pleegt of een persoon seksuele handelingen laat plegen of ondergaan, terwijl diegene weet of behoort te weten op grond van feiten en omstandigheden dat deze handelingen tegen de wil van de persoon plaatsvinden. Dit zal de gevallen waarbij het slachtoffer bevriest en niet meer in staat is verzet te bieden sneller strafbaar stellen. In het wetsvoorstel wordt het criterium dwang dus geschrapt maar het kan wel als verzwarende omstandigheid gelden.

"Daarnaast is het zorgwekkend dat potentiële daders niet daadwerkelijk strafbaar hoeven te handelen om toch strafbaar te kunnen zijn."

Daarnaast wordt de ondergrens verlaagd door een schuldvariant op te nemen. De opzetvariant omvat zowel opzet, waarbij iemand weet dat de handelingen tegen de wil van een ander plaatsvinden, als opzet in de voorwaardelijke vorm, waarbij iemand de aanmerkelijke kans bewust aanvaardt dat de handelingen tegen de wil van de ander plaatsvinden. Bij de schuldvariant ligt de ondergrens voor strafrechtelijke aansprakelijkheid lager. Hiervoor is voldoende dat er feiten en omstandigheden waren op grond waarvan iemand de onvrijwilligheid van de ander had behoren af te leiden. Degene die het seksuele contact aangaat behoort vanaf dan, zeker bij het ontbreken van instemmende signalen of wederkerigheid oplettend te zijn en na te gaan bij de ander of er geen ongewild contact plaatsvindt. De schuldvariant verlaagt de grens van strafbaarheid door het 'kunnen weten' ook strafbaar te stellen. Op grond van jurisprudentie van de Hoge Raad is vereist dat degene die seksuele handelingen pleegt onder uitoefening van dwang ook degene is die het lichaam van het slachtoffer seksueel binnendringt. Dit vereiste komt voort uit de delictsomschrijving van verkrachting. Hierdoor kan het iemand dwingen tot het seksueel binnendringen van het lichaam van een ander of van het eigen lichaam niet kwalificeren als verkrachting. Dergelijke gedragingen worden vervolgd en bestraft

als aanranding, hier staat maar 8 jaar op. Het wetsvoorstel wil het delict van verkrachting wijzigen zodat hieronder ook de situatie valt waarin een slachtoffer wordt gedwongen tot het seksueel binnendringen van het lichaam van degene die dwang uitoefent, het eigen lichaam of het lichaam van een derde.

Kritiek op het wetsvoorstel

De oppositie is van mening dat er geen nieuw wetsartikel moet worden opgenomen. Seks tegen de wil in valt onder ons verkrachtingsdelict en deze delictsomschrijving zal gewoonweg uitgebreid moeten worden. Daarnaast is het zorgwekkend dat potentiële daders niet daadwerkelijk strafbaar hoeven te handelen om toch strafbaar te kunnen zijn. Potentiële daders zijn voortaan strafbaar als ze behoorden te weten dat de seks tegen de wil van het slachtoffer in is. Dat potentiële daders dit daadwerkelijk weten, is volgens het wetsvoorstel van de minister niet vereist voor een veroordeling. Door het onderdeel 'behoren te weten' krijgen potentiële daders een onderzoeksplicht. Ze moeten in een situatie waarin zich aanwijzingen voordoen waaruit blijkt dat de partner de seks misschien niet wil, vragen of de handelingen nog wel gewenst zijn. Indien niet aan de onderzoeksplicht wordt voldaan kan iemand strafbaar worden gesteld. In de nu geldende delictsomschrijving van verkrachting en aanranding ligt een zekere verantwoordelijkheid bij het slachtoffer om duidelijk kenbaar te maken dat de seksuele handelingen ongewenst zijn, terwijl in de nieuwe delictsomschrijving de verantwoordelijkheid bij de verdachte komt te liggen om duidelijk te krijgen of de seksuele handelingen wel gewenst zijn. De verantwoordelijkheid bij die bij de verdachte komt te liggen gaat in tegen de basis van onze rechtstaat. Iedereen is onschuldig tot dat het tegendeel is bewezen. Ten slotte vraagt de oppositie zich af of er in de praktijk behoefte is aan de voorgestelde strafbepaling van de minister. Door middel van de huidige wetgeving worden al veel daders veroordeeld. Ook als sprake is van bevriezing bij het slachtoffer. In onderstaande uitspraak is de dader veroordeeld ondanks dat het slachtoffer bevroor en dus geen verzet bood. De zaak heeft plaatsgevonden in de Rechtbank Midden-Nederland op 16 juli 2018. In deze zaak was het slachtoffer door de dader thuis uitgenodigd voor een massage. Gedurende deze massage is het slachtoffer aangerand. Als gevolg van onverhoedse seksuele handelingen vanuit de dader bevroor het slachtoffer waardoor ze geen verzet kon bieden. Desondanks heeft de rechtbank de dader veroordeeld wegens aanranding.

Rechtspraak

In 2014 speelde zich in de Rechtbank Rotterdam een zaak af waarin aangeefster verklaarde dat het seksuele contact met de verdachte ongewild was. In deze zaak was de verdachte het slachtoffer aan het kietelen waarna hij zijn hand onder haar kleding bracht. Het slachtoffer heeft toen woordelijk duidelijk gemaakt dit niet te willen. Verdachte heeft hierop gereageerd dat hij dacht dat ze 'hard to get' speelde. Toen de verdachte doorging is het slachtoffer verstijft geraakt en nam zij deels een meewerkende houding aan in de hoop dat het zou stoppen. De Rechtbank overweegt in deze zaak expliciet dat zij niet aan de geloofwaardigheid van de aangifte twijfelt, maar spreekt de verdachte (toch) vrij omdat noch van (psychische) dwang nog van opzet sprake was. In 2013 heeft de Rechtbank Midden-Nederland zich over een zaak uitgelaten waarin de aangeefster zei verkracht te zijn door een goede vriend die bij haar was blijven slapen. Deze vriend had al eerder seksuele toenadering gezocht die zij had afgewezen en dat heeft tot een korte vertrouwensbreuk geleid. Enkele weken daarna heeft zij hem wederom uitgenodigd om te blijven slapen. Die nacht werd zij naar eigen zeggen wakker omdat hij haar aanraakte, met zijn vingers in haar vagina gleed en haar vervolgens anaal penetreerde, terwijl zij zich slapende hield. Naar eigen zeggen was zij zo bang geweest voor de verdachte dat zij niet durfde aan te geven dat dit ongewild was. De Rechtbank beantwoord de vraag of deze handelingen opzet in de zin van art. 242 Sr opleveren ontkennend. De angst bij de waangeefster is niet goed voorstelbaar nu verdachte een goede vriend was en zij hem bij eerdere avances wel direct haar afwijzing duidelijk had gemaakt en verdachte hierbij op geen enkele manier boos of geweldig was geworden. In deze zaak valt niet goed in te zien waarom het slachtoffer zich niet had kunnen onttrekken en wordt de verdachte vrijgesproken van de ten laste gelegde verkrachting. De bovengenoemde zaken komen met elkaar overeen dat de desbetreffende verdachte en het vermeende slachtoffer de seksuele handelingen anders hebben ervaren. Omstandigheden zoals het niet herhaaldelijk nee zeggen, het blijven liggen en niet weglopen en het nauwelijks tot geen weerstand bieden heeft de bewijsbaarheid van opzet van de verdachte in de weg gestaan. Indien de nieuw geïntroduceerde schuldvariant in werking was geweest, hadden deze zaken mogelijk anders kunnen aflopen. De verdachten hadden dan een (indirecte) onderzoeksplicht gehad. Ze hadden dan door geen navraag te doen, in strijd gehandeld met de normen van fatsoen en respect jegens vrouwen. Ze zouden dan mogelijk niet voldaan hebben aan de onderzoeksplicht. Er bestaat juridisch gezien dus ruimte voor de voorgestelde strafbaarstelling van seks tegen de wil. Immers elke gedwongen seksuele interactie is onvrijwillig, maar niet elke onvrijwillige seksuele interactie gaat gepaard met dwang (in de zin van art. 242 Sr). Of het wetsvoorstel van de minister van Veiligheid en Justitie in 2021 in werking gaat treden is nog maar de vraag. Wat zeker is, is dat er verschillende aanpassingen moeten plaatsvinden om het parlement achter het voorstel te krijgen. Wat belangrijk is, is dat de zedenwet meer aansluit bij de maatschappelijke opvattingen en deze ontwikkeling wordt duidelijk in gang gezet door het wetsvoorstel. ■

OPRECHT OPMERKELIJK

De virtuele rechter

Door: Jules Martens

2020 is een jaar vol primeurs geweest. Elke dag dat het nieuws werd aangezet, was er wel weer wat nieuws te zien. De covid-19 pandemie hield de gelederen flink bezig. Dit zorgde vaak voor een negatieve lading, maar af en toe zit er ook nieuws tussen dat een glimlach op je gezicht tovert. Zo was er een strafzaak bij het Hof in Den Haag waarbij een van de drie raadsheren in thuisquarantaine zat. Zowel het Openbaar Ministerie als de verdediging stemde ermee in dat hij de zaak volgde via Skype for Business. Procureur-generaal bij de Hoge Raad Jos Silus stelde hierover cassatie in en vroeg de Hoge Raad zich uit te spreken of een rechter dan wel raadsheer in een meervoudige strafzaak niet per se fysiek aanwezig hoeft te zijn om mee te kunnen doen aan de berechting. De Hoge Raad oordeelde dat het niet in strijd met de wet is om een rechter van een meervoudige kamer deel te laten nemen aan de zitting via een tweezijdig elektronisch medium. De werkwijze moet echter wel beperkt blijven tot één van de rechters en het mag niet gaan om de voorzitter. Ook moet de afwezigheid samenhangen met covid-19.

Help! Mijn zoon heeft een hobby

Door Robbert van de Ven

Een flinke tegenslag voor de ouders van David Werking, een 42-jarige man uit de Amerikaanse staat Michigan. De rechtbank oordeelde daar dat zij hun zoon een schadevergoeding van ruim 25.000 dollar verschuldigd zijn. Dit omdat zij de pornocollectie van hun zoon hebben vernietigd en zij als huisbazen niet het recht hadden om dit te doen.
In 2016 ging Werking voor een jaar op kamers bij zijn ouders nadat hij na een hevige echtscheiding zijn eigen huis moest verlaten. Hij was genoodzaakt zijn enorme collectie aan pornovideo's en -foto's (ruim 1600 dvd's en video's) 'tijdelijk' te stallen in zijn ouderlijk huis. Nadat hij na een jaar weer een eigen plekje had gevonden, besloot hij deze niet mee te nemen.
Toen hij later op bezoek was bij zijn ouders, zag hij dat de collectie was verdwenen. Zijn strenggelovige vader zei echter dat ze hun zoon een gunst hadden gedaan. Gelukkig voor Werking kreeg de zaak aandacht. Het Erotic Heritage Museum, dat lucht had gekregen van de zaak, betaalde de juridische kosten voor Werking.

Jong geleerd is oud gedaan

Door:Robbert van de Ven

In Nieuw-Zeeland werd afgelopen zomer een zeer opmerkelijke automobilist aangehaald door de plaatselijke politie van het dorpje Mosgiel. Politieagenten zagen hoe een auto diverse verkeersregels overtrad. Op het begin dachten de politieagenten dat ze te maken hadden met een dronken bestuurder. Toen de auto gestopt werd bleek het iets anders te zitten. Er zat een dronken persoon in de auto, namelijk een 32-jarige vader. Hij zat echter in de passagiersstoel. De chauffeur was zijn 9-jarige zoontje.
Het stel was onderweg naar de slijterij volgens de verklaring van de vader. Aangezien hij al dronken was vond hij het niet verantwoordelijk om zelf de auto te besturen. Uiteindelijk besloot de rechter hem niet te straffen, maar hij is wel verplicht cursussen te volgen over alcoholgebruik en het opvoeden van kinderen. Verder kreeg hij een zware waarschuwing van de politie.

Hond vergeten?

Door: Isabelle van der Marel

Momenteel wordt een Amerikaans koppel beschuldigd van dierenmishandeling en riskeren ze allebei de gevangenis in te gaan als gevolg van hun daden.

Het Amerikaanse koppel, Curtis Swan (27) en Aaleyah Clay (29), besloten namelijk om te verhuizen vanuit Roselle, New Jersey naar het zuidelijker gelegen Sandy Springs in Georgia. Echter, mocht hun husky deze verhuizing naar het zuiden niet meemaken. De twee lieten hun hond namelijk achter in hun tuin in New Jersey. Wat ze tegen de buren zeiden? We komen hem direct weer ophalen! De husky, genaamd Jon Snow, zat echter na 5 dagen nog steeds in de tuin van het koppel in New Jersey vastgebonden aan het tuinhek en had grote wonden in zijn nek. De dierenbescherming is de hond opkomen halen en brachten hem naar een dierenasiel in New Jersey. Intussen gaat het beter met de Husky, die een nieuwe naam heeft gekregen; Carter en is nu opzoek naar een nieuw baasje.

Op sociale media hebben de twee de volle laag gekregen. Op de facebookpagina van het asiel wordt gereageerd op het incident, onder meer is er te lezen dat het schandalig is hoe ze hun hond hebben achter gelaten, en dat het fijn is dat hij nu opgevangen is en er wel goed voor hem gezorgd wordt, etc. Naast dat ze op sociale media verafschuwd worden, worden Curtis en Aaleyah beschuldigd van dierenmishandeling, het veroorzaken van zwaar lichamelijk letsel bij hun huisdier en bovendien het achterlaten van hun huisdier. Beiden hebben de kans om een gevangenisstraf van 5 jaar opgelegd te krijgen.

Dief is onbedoeld Robin Hood geworden

Door: Michelle Laurensse

In Westervoort en Zevenaar nam een man met de leeftijd van 60 jaar zakken vis en vlees mee uit verschillende winkels. De man werd geacht schuldig te zijn aan diefstal in de zin van art. 310 Wetboek van Strafrecht. Hij had de zakken vlees en vis die aan de supermarkten toebehoorden weggenomen met het oogmerk de zakken aan zichzelf toe te eigenen. Maar de dief heeft de zakken niet aan zichzelf kunnen toe eigenen omdat hij opgepakt werd. Wegens hygiënische redenen wilden de supermarkten de spullen niet meer terug hebben. Omdat het vlees nog prima was, heeft de politie na overleg met de supermarkten het vlees afgeleverd bij de Voedselbank. Zo werd de buit van de dief net zoals bij Robin Hood verdeeld onder de armen.

Wie een kuil graaft voor een ander ...

Door: Quincy Messelaar

Het is altijd fijn om een gezonde relatie te hebben met wie dan ook. Dit is misschien wel cruciaal als het om de relatie tussen werkgever en werknemer goed gaat. Dit is echter niet altijd het geval.

Een 23-jarige man uit de Duitse stad Engelskirchen had zo'n hekel aan zijn baas, dat hij zich twintig keer opzettelijk heeft laten flitsen door snelheidscamera's. Dit plan was helaas voor hem niet waterdicht.

De man reed in november 2020 twintig keer opzettelijk langs een flitspaal terwijl hij gekke bekken trok, broodjes achter het stuur at en zijn middelvinger opstak naar de camera. Hij deed dit in een door zijn baas geleasede Ford Fiesta. Op een weg waar de maximumsnelheid 70 kilometer per uur is, reed de man maar liefst 127 kilometer per uur.
De politie kon aanvankelijk niets doen, omdat het leasecontract (dat op naam van de baas stond) is verstrekt door een verhuurbedrijf dat inmiddels opgedoekt is. Helaas voor de man werd de Ford Fiesta toevallig ontdekt door een medewerker van het stadsdeelkantoor.

De man werd opgepakt toen hij wilde wegrijden. Hij bleek niet in het bezit van een rijbewijs te zijn. Dit is een mogelijke verklaring dat hij niet op de hoogte was van het feit dat in Duitsland altijd de bestuurder wordt beboet en niet de eigenaar van de auto. De man was op de foto's duidelijk herkenbaar en dus moet hij nu de twintig bekeuringen uit eigen zaak betalen.

Coronaboete door wandeling na ruzie met vrouw

Door: Sophie Tijmensen

Wandelen om af te koelen van een ruzie? De Italiaan die als gevolg hiervoor een flinke coronaboete moest betalen, denkt hier de volgende keer wel 2 keer over na. Begin december kreeg de 48-jarige Italiaanse man ruzie met zijn vrouw, om af te koelen begon hij aan een wandeltocht van 450 kilometer, waardoor hij online de bijnaam 'Forrest Gump' kreeg, ter verwijzing naar een film. Onvrijwillig echter, moest hij zijn tocht afbreken, om 02:00 werd hij namelijk aangehouden in Fano, aan de Adriatische kust. Hij hield zich niet aan de Italiaanse avondklok, die geldt vanwege het coronavirus, en werd bestraft met een boete van €400. Zijn vrouw had hem een week eerder als vermist opgegeven nadat hij was vertrokken, als gevolg van de ruzie. Inmiddels is de man, €400 lichter wel, weer bij zijn vrouw meldt BBC. ■

BIJDRAGE STUDIEVERENIGINGEN

Bringing tax people together

FIRST Maastricht
Fiscale Studievereniging

Waarde lezer,

Middels dit bulletin heb ik de eer om jou kennis te laten maken met dé studievereniging voor alle fiscale studenten van Maastricht University. Het doel van onze vereniging is om de fiscale student in Maastricht op meerdere manieren op een laagdrempelige manier kennis te laten maken met potentiële werkgevers en andere studenten. We hebben meer dan 500 studenten die fiscaal recht of fiscale economie studeren, daarnaast een grote groep enthousiaste internationale studenten waardoor we ook internationale bedrijven weten te bereiken. Niet te vergeten hebben we een honderdtal reünisten waarvoor we ieder jaar een reünisten-dag organiseren. Last but not least zal dit jaar ook de fiscale studiereis weer plaatsvinden!
Voor al onze studenten organiseren wij allerlei activiteiten, zoals de FIRST Fiscale Bedrijvendag, de eerder genoemde tweejaarlijkse studiereis en verschillende kantoorbezoeken. Wij vinden het ook erg belangrijk om onze leden studie-gerelateerd te ondersteunen. Dit doen we door het organiseren van tentamentrainingen, het uitdelen van gratis belastingwettenbundels en het aanbieden van korting op de studieboeken. Daarnaast biedt een lidmaatschap vele oefententamens, het verenigingsblad de FIRM dat vier keer per jaar verschijnt, maandelijks een gratis borrel en 10% korting bij enkele horecagelegenheden. Traditiegetrouw hebben we een Luxemburg Trip en International Job Fair voor onze studenten van de internationale master. Laten we vooral niet vergeten dat FIRST Maastricht een gezellige vereniging is, met een trouwe kern aan actieve leden.
Wil je meer over ons en onze activiteiten te weten komen? Neem dan eens een kijkje op onze website www.firstmaastricht.nl of onze Facebookpagina. Uiteraard kun je ons ook altijd mailen via bestuur@firstmaastricht.nl en je bent tijdens kantooruren van harte welkom op de rechtenfaculteit ruimte C0.300d. Wij zijn van maandag t/m donderdag aanwezig tussen 10:45 en 13:15 uur. Inschrijven kan online of op kantoor.

Tot slot wenst het bestuur van FIRST Maastricht de stichting Jurist in Bedrijf veel succes in het komende jaar!

Met vriendelijke groet,

RACHELLE JACOBS
Secretaris 2020-2021 FIRST Maastricht

Waarde lezer,

Middels deze editie van JiBulletin heb ik de eer en het waar genoegen om de grootste vereniging die is verbonden aan de Faculteit der Rechtsgeleerdheid van de Universiteit Maastricht aan u voor te stellen: Juridische Faculteitsvereniging Ouranos.

Wij zijn dé vereniging waar iedereen terecht kan voor zowel academische als sociale activiteiten. Door het jaar heen organiseren wij iedere week minimaal één activiteit. Deze activiteiten worden georganiseerd door de vele commissies die JFV Ouranos rijk is: de Academic Committee, de Communications Committee, de Event Committee, de Gala Committee, de European Law School Committee, de Travel Committee, de Trip Committee, de Social Committee en de Master Committee.

Deze commissies organiseren samen met ons vele verschillende activiteiten, zoals de European Career Day, Lex Mosae, een gala, reisjes naar Straatsburg, Den Haag en Amsterdam, een ski-reis en verschillende workshops. Verder moeten we natuurlijk niet vergeten om onze feestjes en wekelijkse borrels te noemen, die altijd voor veel gezelligheid zorgen.

Voor studenten in de laatste fase van hun studie organiseren wij bezoeken aan advocatenkantoren, zowel in het Zuiden als in de Randstad. Daarnaast organiseren we nog verschillende soorten masterclasses, gericht op meerdere vakgebieden binnen het recht. Onze agenda, die op onze website te vinden is, biedt een duidelijk overzicht van alle activiteiten.

Kortom: JFV Ouranos kan in meerdere opzichten worden gezien als een verrijking van het leven van de Maastrichtse rechtenstudent.Voor meer informatie kunt u een bezoek brengen aan onze website (www.jfvouranos.nl) of een mailtje sturen naar info@jfvouranos.nl. Natuurlijk bent u ook altijd van harte welkom om langs te komen op de bestuurskamer die is gelegen op de rechtenfaculteit zelf (kamer C0.300F). Wij zijn iedere werkdag geopend van 10:30u tot 13:30u.Graag zien we u binnenkort op een van onze activiteiten of voor een kopje koffie in onze bestuurskamer!

Met vriendelijke groet,
Namens het bestuur,

JOSJE WACKERS
Secretaris der JFV Ouranos 2020-2021

Waarde lezer,

Middels deze editie van Bulletin heb ik de eer om een kleine indruk te geven van Pleitgenootschap Gaius. Het primaire doel van Gaius is de kloof tussen universiteit en praktijk te overbruggen door juridische vaardigheden te trainen. Daaronder vallen pleit-, onderhandelings-, en gespreksvaardigheden. Dat doen we door het organiseren van pleitavonden, workshops en lezingen. Tevens bieden we ieder jaar de mogelijkheid om een aantal advocatenkantoren te bezoeken. Daarnaast nemen we ook, niet geheel onverdienstelijk, deel aan een aantal pleitwedstrijden waarvan de Nationale Pleit Marathon de meest prominente is. Binnen Gaius bestaat een eenheid die voor iedereen toegankelijk is. Naast studiegerelateerde activiteiten zorgt Gaius ook voor andere ontspannen activiteiten. Zo wordt er na iedere educatieve activiteit ook standaard gezellig geborreld bij Café Charlemagne en is er een kerstdiner.

Zou je naast het deelnemen aan de genoemde activiteiten nog meer betrokken willen zijn? Ook die mogelijkheid wordt geboden door ieder jaar leden de kans te bieden zich bij één of meerdere commissies aan te sluiten.

Wil je graag meer van ons weten? Op www.pleitgenootschapgaius.nl kun je meer over ons lezen. Je kunt uiteraard ook altijd even een mailtje sturen naar bestuur@pleitgenootschapgaius.nl.

Hopelijk zien we je bij een van onze activiteiten! Namens het bestuur van Pleitgenootschap Gaius wensen wij jou heel veel succes in het komend jaar!

Met vriendelijke groet,

Namens het bestuur,
FENNA BEULEN
Voorzitter van Pleitgenootschap Gaius 2020-2021

Waarde lezer,

Integrand streeft ernaar om het meest professionele studentennetwerk van Nederland te zijn. Dit bereiken wij door op persoonlijke en toegankelijke wijze ambities van academische studenten en bedrijven met elkaar te verbinden. Wij stimuleren studenten door verschillende mogelijkheden te bieden om zichzelf te ontwikkelen ter voorbereiding op hun carrière. Bestaande uit 10 studenten als bestuursleden, streven we bij Integrand Maastricht ernaar om op verschillende manieren de kloof tussen studenten en bedrijven te overbruggen. We helpen niet alleen studenten bij het vinden van hun ideale stageplaats of het helpen van bedrijven bij het vinden van de ideale kandidaat. We organiseren evenementen en In-house dagen waar studenten en bedrijven een beter begrip kunnen krijgen van wat er te verwachten valt. Bij Integrand streven we ernaar u tijdens het hele proces te helpen. Zit je vast aan het verbeteren van je CV? Heb je hulp nodig bij je motivatiebrief of heb je tips nodig voor je sollicitatiegesprek? We zijn er bij elke stap van het proces om u te helpen.

Met vriendelijke groet,

HEAD OF MARKETING INTEGRAND MAASTRICHT

"Strengere regels voor online auteursrechten "

Door: Sophie Tijmensen

Dagelijks maken wij er gebruik van; filmpjes, foto's of muziek van platformen zoals YouTube, Facebook of Google. Maandelijks bezoeken alleen al ruim 2 miljard bezoekers de populaire site YouTube, die in totaal voor meer dan een miljard uur aan filmpjes per dag bekijken. Op het platform worden dan ook iedere minuut zo'n 500 uur aan nieuwe filmpjes gepubliceerd. Maar wat gebeurt er met de opbrengsten van de kijkcijfers van deze filmpjes? Gaan die naar de makers? En wie is aansprakelijk, indien er illegale content wordt verspreid? Gepaard gaande met de groeiende globale digitalisering, neemt de urgentie toe om betreffende auteurs te beschermen.
De nieuwe regels auteursrecht voor het internet die op 1 april 2021 van kracht zullen zijn, zorgen voor het beter waarborgen van deze bescherming.

Auteursrechten
Auteursrechten zijn de 'uitsluitende rechten die gelden voor de maker van een werk van letterkunde, wetenschap of kunst, of van diens rechtverkrijgenden, om dit openbaar te maken en te verveelvoudigen, behoudens de beperkingen, bij de wet gesteld'. Het bestaat dus om de makers van bepaalde werken, ofwel auteurs, te beschermen. Zo kunnen auteurs zelf bepalen wat er met hun werk gebeurt, of dit wordt gebruikt, gekopieerd, vertoond of juist niet. Auteursrechten ontstaan op het moment dat iemand een werk maakt, hiervoor hoeft het werk niet geregistreerd te worden en is het internationaal geldig. In principe is auteursrecht gratis, tenzij het wordt verkocht, ook is er de mogelijkheid om auteursrecht te erven.
Het auteursrecht is geregeld in de Auteurswet, die oorspronkelijk sinds 1912 van kracht is, ter vervanging van de voorgaande Auteurswet uit 1881. De auteurswet beschermt werken alleen indien het aan de volgende voorwaarden voldoet:

1. Het werk origineel en persoonlijk is, het mag niet lijken op het werk van iemand anders.
2. Het werk zintuigelijk waarneembaar is: het is te zien, te lezen of te horen.
3. Het niet gaat om een nieuw technisch product of proces, hiervoor geldt namelijk het octrooirecht.

Aangezien het auteursrecht automatisch ontstaat en het gemaakte werk niet hoeft te worden geregistreerd, wordt aangeraden om naam & datum op het werk te zetten, zodat er te bewijzen valt dat op betreffende datum, het werk van u was, het is handig om daar dan ook een copyright teken: ©, aan toe te voegen. Het is daarnaast mogelijk om een exemplaar van het werk aangetekend en met datum naar uzelf te sturen, of kan er een bewijs van datum versterkt worden met een depot bij een notaris en tot slot is er de gelegenheid om via het Benelux Bureau voor Intellectuele Eigendom digitaal

een datumstempel van het werk vast te leggen.
Naast het kunnen bewijzen van het auteursrecht, is het ook mogelijk om deze over te dragen. Dit kan op twee manieren, namelijk door het verlenen van een licentie aan een exploitant. Waarbij de maker zelf het auteursrecht behoudt, maar de exploitant toestemming geeft om het werk te verspreiden of te kopiëren. De tweede manier is door middel van de verkoop bij overdracht van de auteursrechten, hierbij geniet de koper van het volledige auteursrecht na de koop. Beide manieren dienen schriftelijk te worden vastgelegd. De eigenaar van het werk is vrij zelf te bepalen welke prijs hij aan zijn werk hangt, vaak inachtneming met de waarde en positie van het werk op de markt.
Indien iemand het werk zonder overdracht van auteursrecht en dus zonder toestemming gebruikt, wordt het auteursrecht geschonden en bestaat de mogelijkheid om via de rechter het verspreiden te verbieden, waarbij de auteur ook een vergoeding kan ontvangen voor geleden schade.
Naast het auteursrecht, zijn er meerdere soorten rechten die betrekking hebben op makers.

Zo bestaat er het auteurscontractenrecht. Deze wet waarborgt de bescherming van makers die afhankelijk zijn van andere exploitanten, dit kunnen uitgevers, platenmaatschappijen of filmproducenten zijn. Deze exploitanten maken het werk van de auteur bekend onder publiek, zoals afgesproken in een overeenkomst, waar tegenover staat dat de exploitant een vergoeding moet betalen aan de maker. De Wet auteurscontractenrecht regelt dat de maker hiervoor een eerlijke vergoeding ontvangt, dat hij recht heeft op een hogere vergoeding indien het werk ineens heel succesvol wordt, dit is de bestsellerbepaling. Ook regelt de wet dat de overeenkomst kan worden verbroken wanneer de exploitant het werk niet voldoende exploiteert en dat de maker van het werk de onredelijke eisen in het exploitatiecontract kan vernietigen.
Ook is er naburig recht, dit beschermt iedereen die het werk van de maker uitvoert. Zangers, acteurs of muzikanten kunnen het werk van de maker uitvoeren, maar ook film- en muziekproducenten of een omroep. Indien een derde partij het uitgevoerde werk wil opnemen, uitzenden of verkopen, moet de uitvoerende kunstenaar eerst toestemming verlenen.
Het databankrecht is er om databanken en verzamelingen van werken waar veel tijd en geld aan is besteed, te beschermen. Ook de informatie hiervan kan pas worden gebruikt bij toestemming van de maker.
Het leenrecht zorgt voor het recht op vergoeding aan de makers wanneer bijvoorbeeld boeken, muziek, films of kunst wordt uitgeleend. Stichting Leenrecht ontvangt hierdoor vergoedingen van bibliotheken, spelotheken en kunstuitleen. Stichting Leenrecht verdeelt vervolgens de vergoedingen over de stichtingen die verantwoordelijk zijn voor de uitbetaling aan de makers.
Tot slot bestaat er het portretrecht, geregeld in de Auteurswet. Dit ontstaat voor degene die wordt gefotografeerd of gefilmd. Het recht houdt in dat de gefotografeerde of gefilmde de publicatie hiervan kan verbieden, ook in dit geval heb je toestemming nodig voordat het portret gepubliceerd wordt.
Het garanderen van het auteursrecht voor auteurs wordt geregeld door collectieve beheersorganisaties.

"In principe is auteursrecht gratis, tenzij het wordt verkocht, ook is er de mogelijkheid om auteursrecht te erven."

Totstandkoming auteursrechtrichtlijn
Vanaf 2001 is de auteursrechtrichtlijn van kracht, echter, zijn sindsdien de digitale ontwikkelingen en daarmee de het gebruik van online platformen enorm gegroeid. Zowel het aantal gebruikers, het aantal kanalen als het aantal auteurs op het internet is sinds 2001 sterk toegenomen. Dit heeft het verkrijgen, het delen en het verspreiden van informatie online, vereenvoudigd. De Europese Commissie stelt dat nieuwe wet- en regelgeving, moeten inspelen op deze veranderingen en komt daardoor in 2016 met een voorstel voor nieuwe EU-regels voor auteursrechten. Met de nieuwe regels wil de Europese Commissie een stijging van de toegankelijkheid van materiaal dat op internet staat creëren, de internetfora aansprakelijk stellen voor de inhoud die wordt gepubliceerd, de verschillen in regels betreffende auteursrechten in de Europese Unie verkleinen, en voorkomen dat auteurs te weinig beloning ontvangen voor hun werk.
Aanvankelijk weigerde het Europees Parlement om deel te nemen aan de onderhandelingen over het voorstel voor een auteursrechtrichtlijn van de Europese Commissie, wegens vrees over de inhoud. Echter, na de initiële afwijzing, heeft het Europese Parlement een aanpassing van het Commissievoorstel aangenomen en is zodoende gaan onderhandelen in de triloog. Een triloog houdt een informeel overleg in waarin delegaties van de Europese Commissie, het Europees Parlement en de Raad van Ministers onderhandelen over wetgevende voorstellen. Met name twee artikelen ontvingen forse kritiek. Ten eerste artikel 11, die ervoor zorgt dat grote bedrijven,

zoals Google, Facebook en Twitter moeten betalen, indien zij nieuwsberichten over willen nemen. Dit, met de intentie dat nieuwsberichten worden gelezen bij de bron, waar de auteur zijn stuk heeft geplaatst, en niet bij de bedrijven die slechts de link delen. Hiermee verwerven persuitgevers een nieuw recht en worden zij eerlijker beloond voor hun werk. Het betalen door bedrijven, om nieuws over te nemen op hun sites, wordt linkbelasting of linktaks genoemd. De tegenargumentatie bestond voornamelijk uit het oogpunt dat het moeilijker gemaakt wordt om online links en fragmenten te kunnen delen.
Het volgende artikel waar veel commotie over ontstond was artikel 13, waarin wordt gesteld dat internetplatforms, zoals de eerdergenoemde site YouTube, automatisch de uploads van gebruikers moet filteren op auteursrechtelijk materiaal. Hiermee werd beoogd dat de auteurs, kunstenaars, artiesten en journalisten die content online zetten, een eerlijke compensatie voor hun werk zouden ontvangen. Echter, vonden sommige tegenstanders, die bestonden uit onder andere de NAVO, enkele wetenschappers en Wikipedia, dat het artikel juist de vrijheid van meningsuiting verhindert, aangezien op grond van dit artikel, burgers niet meer alles kunnen delen op het internet.

"Vanaf 2001 is de auteursrechtrichtlijn van kracht, echter, zijn sindsdien de digitale ontwikkelingen en daarmee de het gebruik van online platformen enorm gegroeid."

Er zijn uiteindelijk amendementen aangebracht op deze en enkele andere artikelen, waardoor de Raad Concurrentievermogen en het Europees Parlement het in december 2018 eens zijn geworden over het tweede Commissievoorstel uit 2016.
Het Europees Parlement en de Raad op 13 februari 2019 een informeel akkoord sloten over de auteursrechtrichtlijn 'inzake auteursrechten in de digitale eengemaakte markt'. Op 26 maart 2019 ging het Europees Parlement, met een stemming van 348 tegen 274 leden, ook formeel akkoord en op 15 april 2019 keurde de Europese raad de richtlijn ook formeel goed. Zo trad deze verordening in werking op 6 juni 2019 en moet de verordening in 2021 omgezet zijn in nationale regelgeving, zodat deze op 1 april 2021 van kracht kan zijn.
Dit heeft een doorbraak voor de modernisering van auteursrechten op de online markt als gevolg.

De Nederlandse discussie
Niet alleen op Europees niveau, maar ook in Nederland is er gediscussieerd over het doorvoeren van de auteursrechtrichtlijn. De Tweede Kamer heeft de digitale interne markt aangemerkt als algemeen prioritair, wat inhoudt dat gerelateerde onderwerpen hieraan, extra aandacht vergen.
Het BNC-fiche werd op 4 november 2016, door de minister van Buitenlandse Zaken, naar de Eerste Kamer gestuurd. Een BNC-fiche is een nieuw voorstel voor beleid, regelgeving en mededelingen van de Europese Commissie of een voorstel van de lidstaten. BNC staat voor de interdepartementale werkgroep Beoordeling Nieuwe Commissievoorstellen, zij bereiden een eerste Nederlands standpunt voor. Zij stellen een BNC-fiche op van de relevante voorstellen van de Commissie, ook kunnen zij zich onthouden van het opstellen van een fiche, indien de interdepartementale afstemming en informatievoorziening aan het parlement op een andere manier plaatsvindt. Tevens kan de BNC advies winnen over bepaalde voorstellen van andere interdepartementale werkgroepen, zoals de Werkgroep Interne Markt, Interdepartementaal Steun Overleg of de Interdepartementale Commissie Europees Recht.
Het fiche resulteert in een positief antwoord vanuit Nederland over de voorstellen van de Europese Commissie om het auteursrecht te hervormen. Ondanks het uiteindelijke gunstige antwoord, was Nederland, net als meer Europese lidstaten, over het algemeen sceptisch over artikel 11 van de richtlijn en of de onderhandelingspositie van persuitgevers weldegelijk zou worden versterkt.
Samen met vier andere EU-landen vond de Nederlandse regering de wet te ongelijkmatig en stond kritisch tegenover de auteursrechtrichtlijn, het grootste deel van de Nederlandse fracties was dan ook tegen in het Europees Parlement. Echter, wegens te weinig steun om het voorstel te kunnen tegenhouden, is deze er toch doorheen gekomen en zal ook in Nederland de wet vanaf 1 april 2021 van kracht zijn.

De veranderingen
De belangrijkste regels die ten opzichte van de richtlijn uit 2001 zijn veranderd zijn als volgt:
1. Internetplatforms zijn aansprakelijk voor inhoud die gebruikers uploaden. Dat betekent dat zij er zelf voor moeten zorgen dat illegaal geüploade films, muziek en teksten niet zijn te delen.
2. Grote platforms als YouTube, Facebook en Google moeten geld gaan betalen voor auteursrechtelijk beschermde filmpjes, foto's of muziek die hun gebruikers uploaden. Hetzelfde geldt voor Google News, dat nieuwsberichten overneemt van media.
3. Platforms worden niet direct verantwoordelijk gehouden voor materiaal zonder licentie als ze zich 'zorgvuldig en optimaal hebben ingespannen' om het materiaal tegen te houden.
4. De regels staan een uitzondering toe voor 'aanhaling, kritiek, karikatuur, parodie of pastiche'.
5. Sommige geüploade materialen, zoals memes of GIF's, zijn specifiek uitgesloten van de regel.
6. Hyperlinks naar nieuwsartikelen, samen met 'individuele woorden of zeer korte fragmenten', mogen vrij worden gedeeld.
7. Journalisten moeten een deel van alle inkomsten gerelateerd aan auteursrecht ontvangen van hun uitgeverij.
8. Voor startup-platforms gelden lichtere verplichtingen.

Deze nieuwe regels betreffen internetplatforms, muzikanten, artiesten, filmproducenten, scriptschrijvers, nieuwsuitgevers en journalisten en zullen vanaf 1 april 2021 zorgen voor beter beschermde rechten van auteurs op het internet. ■

COLUMN

"Planet Corona"

Door: Fokke Fernhout

Moeilijke tijden moet je zien als uitdagingen en kansen, maar dat wordt wel eens anders geïnterpreteerd. Veel bestuurders zien de coronatijden juist als een fantastische gelegenheid voor zelfbewieroking, zelfbelauwering en zelfbevlekking. Dat zien we op landelijk niveau, waar minister De Jonge zelfs zijn 13-jarige dochter voor de camera sleept om te laten zien hoe geweldig hij is. Intussen doet Nederland het het slechtst in de hele wereld (op fakelanden als Liechtenstein en San Marino na) en zijn we de laatste van Europa om te beginnen met de vaccinaties. En we zien het ook op de universiteit, waar de ene na de andere bestuurder ons komt vertellen hoe fantastisch de problemen zijn opgevangen (sorry, ze zeggen dan: "jullie doen het fantastisch", maar ze bedoelen iets anders), terwijl het eigenlijk niets dan ellende is.

Neem dat hybride onderwijs. Vele duizenden zijn uitgegeven aan grote schermen met slecht gepositioneerde camera's en microfoons, die vervolgens nauwelijks worden gebruikt. Een simpele webcam van € 16 waarmee docenten echt gebaat zouden zijn, kon er intussen niet vanaf. Studenten en docenten hebben geen zin in onderwijs waarbij zij in een onderwijsruimte via hun laptop met elkaar communiceren omdat anders de kijkertjes thuis het niet kunnen volgen. Maar van de bestuurders krijgen we te horen dat het toch echt een succes is en veel studenten enthousiast zijn. Ik heb dat wekenlang gecontroleerd door dagelijks door de volledig verlaten gangen en langs lege onderwijsruimtes te lopen en ik moet zeggen dat het enthousiasme inderdaad van het ongebruikte meubilair af straalde.

De Examencommissie blaast natuurlijk een partijtje mee in dit circus. Er zouden geen verschillen zijn tussen de online toetsen en de toetsen die werden afgenomen in de toetshallen, zo werd mij bericht. Welk licht dat heeft onderzocht mag Joost weten. Studenten die normaal gesproken niet boven een 3 uitkomen, moest ik nu een 9 geven. Er kwamen zelfs bezwaarschriften binnen die er op neerkwamen dat er door de krappe tijd te weinig gelegenheid werd geboden voor het online opzoeken van de antwoorden. Dat tegen coronafrauderen door de Examencommissie iets zinnigs wordt gedaan, is mij niet gebleken. Studenten laten verklaren dat zij niet frauderen door deel te nemen aan de online toets is zo ongeveer het slapste wat je kunt bedenken. Het is de naieve hoop van de al te godsvruchtige calvinist dat het afleggen van de eed ervoor zorgt dat een getuige de waarheid spreekt. Dat werkt al niet in Staphorst en dus zeker niet in het katholieke Zuiden.

Het bestuurlijk canaille leeft op een andere planeet, de *Planet Corona*. Daar is het schoon toeven, maar op *Planet Earth* is het creperen geblazen. Als ik nu student was, zou ik me echt zorgen gaan maken. De mooie cijfers blijven binnenstromen, maar wie gaat daar intrappen in de toekomst? Het weer in de toetshal afnemen van toetsen moet echt de allerhoogste prioriteit krijgen. Moet kunnen, lijkt me, want die toetshallen zijn groot genoeg om zelfs opdringerige bestuurders op afstand te houden.

Fokke Fernhout

LOYENS & LOEFF

It's all about personality

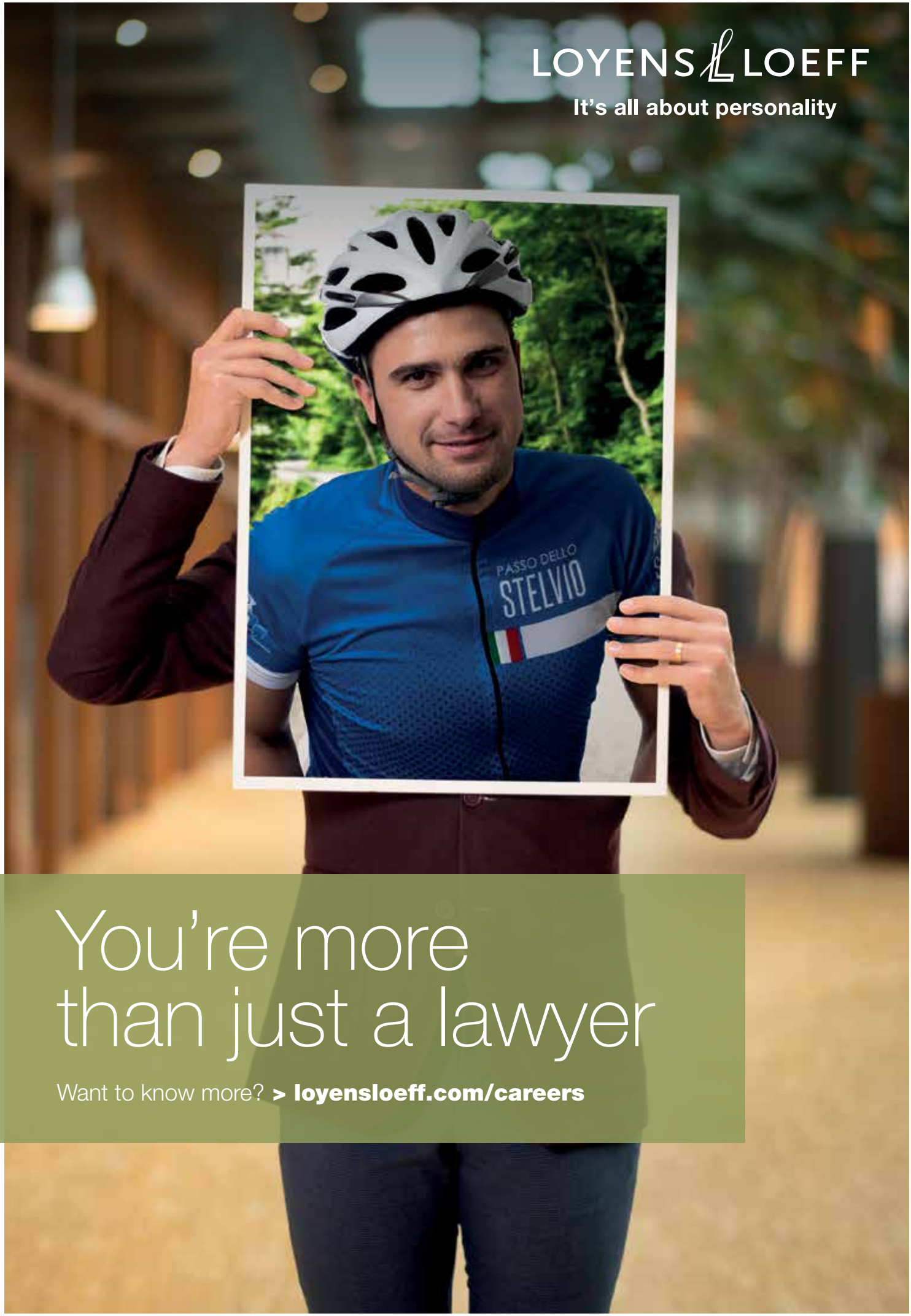

You're more than just a lawyer

Want to know more? **> loyensloeff.com/careers**